

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΚΑΤΑΛΗΨΙΑΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ
ΣΤΕΚΙΩΝ & ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΗ ΤΟΥ 2004

ΑΡΟΥΡΑΙΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΕΙΩΝ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΚΑΤΑΛΗΨΙΑΚΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ
ΣΤΕΚΙΩΝ & ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΗ ΤΟΥ 2004

ζούμε εντός του μέλλοντός μας.

ΑΡΧΕΙΟ ΤΩΝ ΑΡΧΕΙΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τον Σεπτέμβρη του 2004 πραγματοποιήθηκε στους χώρους της κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ στη Θεσσαλονίκη, μια πανελλαδική συνάντηση αυτοδιαχειριζόμενων στεκιών και καταλήψεων, προκειμένου να υπάρξει μια αποτίμηση και μια καταγραφή στην κινηματική μνήμη αυτής της συνθέτης πολιτικής εμπειρίας. Η εν λόγω συνάντηση αποτέλεσε πρωτοβουλία της κατάληψης Μαύρη Γάτα, με αφορμή τα πέμπτα γενέθλια της.

«Μια συνάντηση, που θα δώσει την ευκαιρία γνωριμίας και ανταλλαγής εμπειριών ανάμεσα σε ανθρώπους που, άλλοι για περισσότερα και άλλοι για λιγότερα χρόνια, εμπλέκονται σε αυτού του είδους τα κοινωνικά εγχειρήματα. Μια απόπειρα ψηλάφησης της ανάγκης δημιουργίας τέτοιων χώρων, των στόχων των προβληματισμών και των αντιφάσεων, μα πάνω απ' όλα της καταγραφής στη κινηματική μνήμη τόσο των αδιεξόδων όσο και των λαθών, όσο και των στιγμών συντροφικότητας, αυτοοργάνωσης και αντίστασης».

Ως δομή κινηματικού αρχείου επιλέξαμε να δημοσιοποιήσουμε τα πρακτικά αυτής της συνάντησης με αφορμή μια άλλη πανελλαδική συνάντηση καταλήψεων που θα πραγματοποιηθεί και πάλι στην Υφανέτ τον Ιούνιο του 2024, στα πλαίσια του φεστιβάλ για τα 20 χρόνια ζωής της κατάληψης. Επιχειρούμε μέσα από εκδόσεις σαν και αυτή να συμβάλουμε στην ιχνηλάτιση και την ανασύνθεση του γενεαλογικού δέντρου των αγώνων από τα κάτω, προσεγγίζοντας το παρελθόν μέσα από την ορατότητα του. Προσεγγίζοντας δηλαδή την ιστορική μνήμη μέσα από την γενεαλογία της ανταγωνιστικής υποκειμενικότητας. Στόχος μας είναι να αναδείξουμε εκείνες τις, λίγες είναι η αλήθεια, απόπειρες, όπου οι ανταγωνιστικές κινήσεις κατάφεραν να κάτσουν γύρω από ένα τραπέζι για να κοινωνικοποιήσουν τις διαφορετικές

Το παρόν έντυπο τυπώθηκε τον Ιούνιο του 2024 σε 500 αντίτυπα. Την ανασκαφή των κειμένων, την επιμέλεια και τον σχεδιασμό ανέλαβαν οι Αρouraίοι των αρχείων.

Διανέμεται σε στέκια και καταλήψεις με ελεύθερη συνεισφορά και η χρήση του είναι ελεύθερη για τους σκοπούς του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Για επικοινωνία: arxeioyfanet@disroot.org

τους γνώσεις και εμπειρίες.

Δεν είναι εύκολο να μιλήσεις για την εμπειρία των αυτοδιαχειριζόμενων στεκιών και των καταλήψεων στον ελληνικό χώρο, ένα φαινόμενο πολύπλοκο, που δεν αναλύθηκε ποτέ σε βάθος και με συστηματικό τρόπο από τη ριζοσπαστική σκέψη. Κάθε εμπειρία ακολουθεί τις δικές της διαδρομές στο εσωτερικό της συνολικής ιστορικής πορείας αυτών των χώρων. Οι μεταβλητές, αν και δεν είναι άπειρες, αντιστοιχούν στις πολλαπλές γενεαλογίες του κινήματος, που κάθε εμπειρία περιέχει, και μολονότι οι καταλήψεις μπορούν κατά κάποιο τρόπο να εγγραφούν σε μια κοινή ιστορία που αντιστοιχεί στον α/α χώρο (ο κοινός κορμός από τον οποίο προέρχονται), παρουσιάζουν αξιοσημείωτες διαφορές.

Αν και με διαφορετική ένταση, χαρακτηριστικά και ρυθμούς, το ρίζωμα τους στο έδαφος, ο συνελευσιακός, οριζόντιος και συμμετοχικός τους χαρακτήρας είναι οι κοινές επιλογές που ακολουθούν. Αυτά τα νέα εδάφη είναι χώροι στους οποίους συνάπτονται σχέσεις που με την δυναμική τους αποκαθλώνουν τις παλιές μορφές αντιπροσώπευσης, θέτοντας σε κρίση τις θεσπισμένες εδαφικότητες. Χώροι παραβίασης, βεβήλωσης, άσκησης μιας συγκρουσιακής πολιτικής με τους θεσμούς, όπου ανθίζουν νέες μορφές κοινωνικότητας και αντίστασης. Τα κοινωνικά κέντρα γίνονται τόποι συνάντησης πολλαπλών υποκειμένων, σημεία αναφοράς μιας ανταγωνιστικής κουλτούρας έξω από το εμπόρευμα, ένα έδαφος επεξεργασίας του λόγου και διάχυσης της γνώσης, προετοιμασίας και σχεδιασμού πρωτοβουλιών και στρατηγικών για το ξεδίπλωμα νέων αγώνων, αλλά και αναστοχασμού πάνω στις υπάρχουσες εμπειρίες αγώνα. Αστερισμοί σημείων όπου στις ρωγμές που έχουν καταφέρει να προκαλέσουν στο μοντέλο κυριαρχίας, οικοδομείται συλλογικά μια νέα μορφή οργάνωσης της κοινωνίας.

Σε μία συγκυρία όπου οι παραδοσιακές μορφές οργάνωσης και αγώνα βρίσκονται σε κρίση, όπου η σύγχυση κάτω από τον ουρανό της πολιτικής εξαπλώνεται

ραγδαία, θεωρούμε ότι η έκδοση αυτού του εντύπου καθίσταται εξαιρετικά επίκαιρη και ενδιαφέρουσα, καθώς μπορούν να αντληθούν χρήσιμα συμπεράσματα μέσα από τις συλλογικές τοποθετήσεις των πρωταγωνιστών εκείνης της εποχής. Για να μπορέσουμε να χρησιμοποιήσουμε αυτήν την κληρονομιά, θα πρέπει να την απελευθερώσουμε από οποιαδήποτε νοσταλγία. Πρέπει να αφήσουμε πίσω ιδεολογικά σχήματα και αυτοαναφορικές αδυναμίες που μας κρατάνε δέσμιες και να διασώσουμε ότι είναι ζωντανό και επίκαιρο απ' όσα παραλάβαμε. Βρισκόμαστε πάντα στο περιβάλλον της κρίσης, όπου καταγράφονται κινητικότητες και ασυμμετρίες και διαγράφεται ένας πολυσχιδής ορίζοντας. Σε αυτό το έδαφος θα δοκιμαστούν τα οργανωτικά πειράματα σχετικά με τις νέες μορφές ζωντανής εργασίας, τα όρια και τα πιθανά βήματα των αγώνων. Σε αυτό το έδαφος θα περισυλλέξουμε τον πλούτο των αρθρώσεων της πλουραλιστικής μήτρας της απελευθέρωσης.

Αρουραίοι των αρχείων

ΜΑΥΡΗ ΓΑΤΑ

(ΘΕΣ/ΝΙΚΗ)

Η πρωτοβουλία για το σημερινό κάλεσμα προήλθε από την κατάληψη “Μαύρη Γάτα” με αφορμή τα πέντε χρόνια της κατάληψης και πραγματοποιείται στον χώρο της Υφανέτ. Έχουν καλεστεί όλα τα αυτοδιαχειριζόμενα στέκια που γνωρίζουμε, εκτός από εκείνα που βρίσκονται εντός πανεπιστημιακών χώρων. Αυτό δε σημαίνει ότι αποκλείονται, απλώς τονίζουμε τη σημασία των στεκιών εκτός πανεπιστημίου για τη συνάντηση. Επίσης, το κάλεσμα δεν περιλαμβάνει πολιτικές ομάδες ή ομάδες με πολιτικά γραφεία.

Όσον αφορά τη δομή της συζήτησης, για την πρώτη μέρα υπάρχει η ιδέα να δοθεί σε κάθε στέκι η δυνατότητα να παρουσιαστεί και να μιλήσει ελεύθερα για την ιστορία, τις δράσεις και τις κατευθύνσεις του. Δεδομένου ότι δεν επιλέχθηκε μία αυστηρή διαδικασία, κάθε στέκι μπορεί να παίρνει τον λόγο πρωτοβουλιακά. Για τη συνάντηση της δεύτερης μέρας, υπάρχει η σκέψη να προταθούν από τον κόσμο θεματικές που μας ενδιαφέρουν και θεωρούμε σημαντικές και στη συνέχεια να ακολουθήσει μία διαδικασία, όπου θα δημιουργηθούν «ανάμεικτες» ομάδες για να συζητηθούν τα διάφορα ζητήματα με βάση αυτές τις θεματικές που θα προκύψουν.

Τα δύο τελευταία χρόνια έχουμε αναπτύξει μια συζήτηση σχετικά με το τι είναι η αυτοοργάνωση, τον ρόλο των στεκιών στον κοινωνικό ανταγωνισμό και άλλα παρόμοια θέματα. Επιπλέον, το τελευταίο διάστημα παρατηρήσαμε μια κινητικότητα όσον αφορά τη δημιουργία χώρων, καταλήψεων και αυτοδιαχειριζόμενων στεκιών. Το κάλεσμα, λοιπόν, έχει ως στόχο να συγκεντρωθούμε, να συζητήσουμε και να επικοινωνήσουμε αυτές τις εμπειρίες και τις απόψεις μας σχετικά με το ρόλο των στεκιών στο λεγόμενο «ανταγωνιστικό κίνημα». Παράλληλα, πρέπει να είναι σαφές ότι δεν

υπάρχει προσδοκία να προκύψει κάποιο ενιαίο πλαίσιο ή αποτέλεσμα από αυτήν τη συνάντηση. Εξάλλου, υπάρχουν πολλές διαφορετικές απόψεις, αντιθέσεις και τάσεις ανάμεσα στα στέκια αλλά και στο ίδιο το εσωτερικό τους. Συνεπώς, αυτό το κάλεσμα είναι μία πρώτη επικοινωνία με βάση την ιδέα ότι κόσμος που οι απόψεις του συγκλίνουν να έρθει σε επικοινωνία, να γνωριστεί σε προσωπικό επίπεδο με τη δυνατότητα συντονισμού σε διάφορες καταστάσεις αλλά και ανταλλαγής εμπειριών. Όπως για παράδειγμα έγινε με την Υφανέτ, όταν υπήρξε ζήτημα και κινητοποιήθηκε κόσμος απ' όλη την Ελλάδα. Αυτό θα μπορούσε να κλιμακωθεί, να γίνει πιο συστηματικά και να δημιουργηθεί ένα «χαλαρό» δίκτυο. Αυτοί είναι οι λόγοι που οδήγησαν στο κάλεσμα.

Τα μικρόφωνα χρησιμοποιούνται κυρίως για τη μαγνητοφώνηση και απομαγνητοφώνηση της συζήτησης, προκειμένου να σταλεί ξανά στους χώρους. Θα ήταν καλό να χρησιμοποιούνται για τη γραπτή καταγραφή. Αν κάποιος δεν επιθυμεί να χρησιμοποιήσει μικρόφωνο, δεν υπάρχει πρόβλημα.

Εμείς έχουμε προτείνει δυο θέματα. Το πρώτο είναι η καθημερινότητα και το δεύτερο είναι η κοινωνική απεύθυνση. Η καθημερινότητα σαν ζήτημα έχει προκύψει μέσα από μία συζήτηση σχετικά με τις αντιφάσεις που αντιμετωπίζουμε καθημερινά λειτουργώντας μέσα σε τέτοιους χώρους αλλά παράλληλα ζώντας εντός του καπιταλισμού. Οι αντιφάσεις αυτές οξύνονται σε τέτοιο βαθμό σε ορισμένες περιπτώσεις που κάνουν τα προτάγματα μας αντιφατικά και μη κοινωνικοποιήσιμα. Η αδυναμία μας να οργανώσουμε μια καθημερινότητα που να είναι αυτοοργανωμένη σε αρκετά πεδία της, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι τα προτάγματά μας βγαίνουν μ' ένα τρόπο που δε συνάδει με τον τρόπο ζωής μας και με αυτό που είμαστε ουσιαστικά, θέτει ένα ουσιαστικό ζήτημα. Τα στέκια ως ορατοί χώροι μπορούν να διεξάγουν μια συζήτηση σχετικά με τον ρόλο που μπορούν να διαδραματίσουν σ' αυτό το ζήτημα.

Το δεύτερο ζήτημα είναι αυτό της κοινωνικής απεύθυνσης, το οποίο είναι τεράστιο. Εμείς θέλουμε να ανταλλάξουμε εμπειρίες πάνω σ' αυτό. Μας προβληματίζει το γεγονός ότι μπορεί για παράδειγμα σήμερα το βράδυ να

έχει 1000 άτομα στη συναυλία, ενώ μετά από λίγες μέρες σε μία πορεία να κατεβαίνουν 200 άτομα ή σε μία γειτονιά να βρίσκεσαι χρόνια και οι γείτονες να μην ενδιαφέρονται. Θα θέλαμε μ' άλλα λόγια να συζητήσουμε αν υπάρχει κάποιο σκεπτικό ή μια διαδικασία, που θεωρούμε ότι μπορούμε να προσεγγίσουμε για την κοινωνικοποίηση των απόψεων και των στάσεων.

Αυτά για αρχή. Τώρα θα ακολουθήσει μία μικρή εισήγηση για την ιστορία της Γάτας. Η Γάτα ξεκίνησε το Οκτώβρη του '99, σε μια περίοδο, όπου εδώ στη Θεσσαλονίκη πολλά εγχειρήματα είχαν φτάσει στο τέλος τους. Συγκεκριμένα, τα ραδιόφωνα και η Βαρβάρα είχαν «κλείσει» και είχε συνεχίσει να λειτουργεί το κοινωνικό κέντρο, ο Ναυτίλος. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, που το limit up της πορείας ήταν τα 100 άτομα στις περισσότερες περιπτώσεις και αυτό που ουσιαστικά συνέβαινε, όπως το βλέπαμε εμείς, ήταν μια παραγωγή μόνο πολιτικού λόγου, που βασίζονταν κυρίως στην προπαγάνδα, ένας κόσμος, κυρίως πιο μικρός σε ηλικία, θεωρήσαμε ότι θέλουμε να δούμε και το βασικό πολιτικό στυλ της εκδήλωσης, της συζήτησης, των θέσεων, του έντυπου. Μέσα σ' αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο για εμάς, έγινε μία προσπάθεια να καταλάβουμε ένα χώρο και να μπορέσουμε να δημιουργήσουμε μια κατάσταση επανοικειοποίησης κάποιων στιγμών της ζωής μας και της καθημερινότητας μας.

Το σχήμα των ατόμων, που πραγματοποίησε αυτό το κάλεσμα ήταν προσωπικό και ο κόσμος ετερόκλητος. Δεν υπήρχε πολιτική συμφωνία. Υπήρχε περισσότερο μία συμφωνία στις προθέσεις ή μάλλον πιο σωστά περισσότερο στις «αρνήσεις». Καταρχήν, μπήκαμε μέσα στο χώρο αυτό θέλοντας να δημιουργήσουμε μια καθημερινότητα που να μπορεί να είναι «ανταγωνιστική» και να μπορεί να μας δίνει πράγματα και δύναμη για να μπορούμε να κινηθούμε πιο πολιτικά και πιο κοινωνικά. Με αυτόν τον τρόπο μπήκαμε μέσα στη Γάτα και για ένα μεγάλο διάστημα υπήρξε μια διαδικασία της λεγόμενης «εσωτερικής κίνησης», όπου συνέβαιναν συντροφικές κουζίνες, προβολές, εκδηλώσεις, θεατρικά και άλλα πράγματα τέτοιου περιεχομένου. Η πολιτική δράση ήταν πολύ περιορισμένη, και αυτό οφείλονταν σε ένα βαθμό στην αδυναμία και στην ανωριμότητα μας. Σταδιακά, όμως αυτήν η κατάσταση με την κοινωνικότητα που παράγονταν μέσα

στην Γάτα, άρχισε να δημιουργεί ένα περίγυρο, ένα χώρο. Άρχισε να υφαίνει μ' ένα τρόπο κάποιες κοινωνικές σχέσεις που για μας δεν υπήρχαν στα προηγούμενα εγχειρήματα, όσο υπήρξαμε και όσο τα είδαμε. Ο κόσμος που άρχισε να έρχεται στο χώρο και να πλαισιώνει το όλο εγχείρημα, άρχισε σταδιακά να μπαίνει σε μία διαδικασία, σε μία αναζήτηση στο πως θα εξωτερικεύσει και θα πολιτικοποιήσει αυτήν τη στάση σε σχέση με την καθημερινότητα, σε σχέση με την άρνηση του ετεροκαθορισμού της ζωής.

Μία από τις κατευθύνσεις που δημιουργήθηκε και ανοίχτηκε ήταν η ομάδα για την καθημερινότητα και την πόλη. Αυτή η ομάδα ξεκίνησε τη «φάση» με τα reclaim the streets, τις γιορτές δρόμου. Αυτό ήταν για μας πολύ σημαντικό, γιατί προσπάθησε να συμπυκνώσει τη σύνδεση της καθημερινότητας με την πολιτική δράση, με την κοινωνικοποίηση των απόψεων με νέους τρόπους και πρακτικές, που είχαν πιο προσεγγίσιμο και πιο κοινωνικό χαρακτήρα. Αυτό δεν σημαίνει ότι τις προκρίνουμε σε σχέση με άλλες. Απλώς εκείνη την περίοδο υπήρχε αυτή η ανάγκη. Οπότε ένα σημαντικό σημείο είναι αυτό στο ξεκίνημα και στην ιστορία μας. Ένα άλλο ζήτημα που ανοίχτηκε και μας έμαθε πολλά είναι το ζήτημα της γειτονιάς, σε σχέση με την κοινωνική απεύθυνση. Είναι ένα ζήτημα που ανοίχτηκε με τα σχέδια ανάπλασης κάποιων σημείων της Άνω Πόλης, πολύ κοντά στην Γάτα. Μέσα σ' αυτά τα σχέδια, υπήρχε μία τακτική να βάζουν φωτιές σε παλιά κτίρια, ώστε στη συνέχεια να τα πάρουν οι εργολάβοι. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο δημιουργήθηκε μία συνέλευση κατοίκων με 30-40 άτομα. Επίσης, υπήρχαν ταμεία και έγιναν πρωτοβουλίες με στόχο να εμποδίσουν αυτά τα σχέδια ανάπλασης. Με την καθημερινή μας παρουσία καταφέραμε σ' ένα βαθμό να τα εμποδίσουμε. Παράλληλα, όμως καταλήξαμε και σε κάποια συμπεράσματα που έβαλαν τέλος σ' έναν ρομαντισμό περι γειτονιάς. Η αδιαφορία της γειτονιάς, ο ευκαιριακός τρόπος που έβλεπε τα πράγματα και ο «εθισμός» στην τηλεόραση, μας οδήγησε στο συμπέρασμα ότι η γειτονιά δεν υπάρχει, τουλάχιστον στις πόλεις και στη Θεσσαλονίκη. Μία διαπίστωση που υπάρχει στα έντυπα μας και μ' αυτό συνεχίζουμε να λειτουργούμε. Είναι ο τρόπος και η απεύθυνση της Γάτας. Από την αρχή ήταν ένας χώρος, ειδικά όταν ήταν η μόνη κατάληψη, που απευθυνόταν κεντρικά και λόγω της δομής της Θεσσαλονίκης

είχε κυρίως μία απεύθυνση φοιτητική. Στη συνέχεια τον λόγο θα πάρει ο Χάρης.

Καλημέρα και από μένα. Θα συνεχίσουμε τη διαδρομή της Μαύρης Γάτας με τις γιορτές δρόμου, που θα ξανασυναντηθούμε και οι οποίες θα επαναληφθούν άλλες δύο φορές. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η επιλογή για αυτή τη μορφή δράσης ήταν η απάντηση στην ανάγκη των ανθρώπων που συμμετείχαν, τόσο στην ίδια την κατάληψη όσο και στην ομάδα για την καθημερινότητα και την πόλη, που έτρεχε τις γιορτές δρόμου. Σίγουρα, όμως ήτανε μία ανάγκη, η οποία δεν μπορούσε να ικανοποιηθεί μέσα από τις υπάρχουσες μορφές έκφρασης και δράσης του αντιεξουσιαστικού χώρου εκείνης της εποχής, οι οποίες ήταν αρκετά συρρικνωμένες στη Θεσσαλονίκη, αλλά πολύ πιθανόν και ευρύτερα στην Ελλάδα. Έτσι λοιπόν εμπνευστήκαμε από τα «Reclaim the Streets», τα οποία εκείνα τα χρόνια μ' έναν τρόπο «σάρωναν» την Ευρώπη. Με πάθος, λοιπόν, με φαντασία, μ' ένα συναίσθημα, μπορεί αφελές αλλά παράλληλα αληθινό σ' ένα βαθμό, ότι πραγματικά μπορούμε να αναποδογυρίσουμε το τραπέζι και να χορέψουμε παντού στη κατάληψη, στα πανεπιστήμια, στο δρόμο, δημιουργήσαμε τις τρεις γιορτές δρόμου, με αποκορύφωμα την τελευταία γιορτή δρόμου την Πρωτομαγιά του 2001.

Η ανάγκη αυτή για διεύρυνση των κοινωνικών σχέσεων, πέρα από τις γιορτές δρόμου, προήλθε και από την επαφή μας με τα «παγκόσμια ραντεβού». Αρκετά μέλη από την συνέλευση της Γάτας συμμετείχαμε σε κάποια «παγκόσμια ραντεβού» και ήρθαμε σε επαφή με ανθρώπους και ομάδες από το εξωτερικό. Η επαφή αυτή δεν ήταν μόνο η ανάγκη για δικτύωση και για συνδιοργάνωση κάποιων συγκεκριμένων δράσεων με άλλες ομάδες από το εξωτερικό, γιατί εξάλλου εκείνη την περίοδο δεν γνωρίζαμε ακριβώς τι γίνεται. Επίσης, στην πορεία ανακαλύψαμε ότι μάλλον περισσότερα είναι τα πράγματα που μας χωρίζουν παρά που μας ενώνουν. Σίγουρα όμως ήταν μία ανάγκη. Ήταν η απάντηση για να βρούμε πηγές έμπνευσης, για να πάρουμε παραδείγματα, για να δούμε τι λάθη γίνονται σε άλλες ομάδες. Σίγουρα, όμως και για να γοητευτούμε, για να επιστρέψουμε στο εδώ, στο τώρα και με περισσότερη φαντασία και πάθος να ενισχύσουμε τις υπάρχουσες δομές που συμμετείχαμε και

να δημιουργήσουμε κι άλλες. Και σε αυτό το πλαίσιο είναι χαρακτηριστικό, ότι μετά την επιστροφή από τη Γένοβα, δημιουργείται από πρωτοβουλία ορισμένων ανθρώπων μέσα στη Γάτα το Indymedia Thessaloniki. Μια δομή αντιπληροφόρησης, την οποία τη συναντήσαμε στο εξωτερικό και τη γειώσαμε στη τοπική μας πραγματικότητα, προσδίδοντάς της μάλιστα πολιτικά χαρακτηριστικά, τα οποία δεν τα συναντάμε σε άλλα indymedia.

Στη συνέχεια η περίοδος που ακολουθεί, το καλοκαίρι και το φθινόπωρο του 2001, είναι μία περίοδος όπου για αρκετά άτομα που συμμετείχαν στη Γάτα γίνεται με κάποιο τρόπο το πέραςμα από τη μάλλον «εφηβική» μαγεία, που είχε δημιουργηθεί από τις γιορτές δρόμου, στη λεγόμενη κοινωνικότητα, σε μία επιθυμία και ανάγκη για πιο συγκροτημένο λόγο. Αυτήν η επιθυμία και ανάγκη ικανοποιείται με την πρωτοβουλία από τη συνέλευση της Γάτας για ένα κάλεσμα. Αυτή η ανάγκη αντιλαμβάνεται σ' ένα πιο οργανωμένο πολιτικό λόγο και σίγουρα σ' ένα βαθμό οφείλεται και στις διεθνείς εξελίξεις. Δηλαδή, στην ωμή καταστολή που βιώσαμε στη Γένοβα στις 11 Σεπτεμβρίου, στο «τρομοκλίμα» που επικρατούσε, στην ασφάλεια που τέθηκε με νέους όρους και στον πόλεμο του Αφγανιστάν που θα ξεσπούσε. Επίσης, αναμφισβήτητα και στην εμπειρία της διαδρομής των δύο χρόνων της Γάτας, που μπορεί να ήταν μικρή αλλά σίγουρα ήταν μία εμπειρία. Αποφασίζετε, λοιπόν από τη συνέλευση της Γάτας η πρωτοβουλία να καλέσει μία συνέλευση για να ασχοληθεί με τον πόλεμο στο Αφγανιστάν. Αυτή η συνέλευση εξελίχθηκε στη συνέχεια στη συλλογικότητα «Εσωτερικός Εχθρός». Παράλληλα, η ομάδα για την καθημερινότητα και την πόλη, η οποία είχε δημιουργήσει τις γιορτές δρόμου ολοκληρώνει τη διαδρομή της. Όσον αφορά την ίδια την συνέλευση της Μαύρης Γάτας μπορούμε να πούμε ότι τη χρονιά εκείνη (φθινόπωρο 2001- χειμώνας 2002) είναι μία περίοδος στην οποία συνεχίζουμε από τη μία πλευρά να κάνουμε τις διάφορες εκδηλώσεις μέσα στο σπίτι, όπως για παράδειγμα προβολές, συλλογικές κουζίνες κτλ. Από την άλλη πλευρά, μάλλον χαρακτηρίζεται από αρκετή εσωστρέφεια και εισάγεται η συνέλευση σε μια διαδικασία εσωτερικής συζήτησης. Μ' άλλα λόγια ενός αναστοχασμού για το τι κάνουμε, για το πως θέλουμε να προχωρήσουμε και γενικά να προσδιορίσουμε τελικά την ταυτότητά μας. Είναι μία συζήτηση, η

οποία μάλλον διαρκεί παραπάνω από 6 μήνες. Μέσα από αυτήν τη διαδικασία προκύπτουν ορισμένα συμπεράσματα, τα οποία μετά από ένα χρόνο, στο τριήμερο που οργανώνεται για τα τρία χρόνια της Μαύρης Γάτας, εκθέτονται δημόσια. Ορισμένα από αυτά τα συμπεράσματα θα προσπαθήσω να τα αναφέρω σήμερα συνοπτικά.

Πρώτον, συνειδητοποιούμε ότι το λεγόμενο «υποκείμενο κοινωνικής απεύθυνσης» δεν θα πρέπει να το αναζητήσουμε σε μια συγκεκριμένη κοινωνική ή οικονομική τάξη, όπως για παράδειγμα μετανάστες, φοιτητές, νεολαία αλλά θα πρέπει να το αναζητήσουμε περισσότερο σ' όλους όσους βρίσκονται μ' έναν τρόπο υπό την προσταγή της εξουσίας. Σ' όσους, δηλαδή, συμμετέχουν στην παραγωγή κοινωνικών αντιθέσεων και εκμετάλλευσης. Και πολύ πιθανόν σ' αυτή την κατηγορία ανήκουμε ήδη όλοι μας με τις μικρές ή μεγάλες μας στιγμές εξουσίας.

Δεύτερον, διαπιστώνουμε ότι με κάποιον τρόπο είναι αστείος ο ισχυρισμός, ότι ένα στέκι ή μία κατάληψη μπορεί να αποτελεί νησίδα ελευθερίας σε μια κοινωνική πραγματικότητα, η οποία είναι πραγματικά αλωμένη από την εξουσία. Θεωρούμε ότι είμαστε εντός αυτού του συστήματος, που ζούμε. Είμαστε εντός του καπιταλισμού και είναι αδύνατον να γίνει διαφορετικά. Είμαστε φορείς αξιών, αντιλήψεων, νοοτροπιών, που αναμφισβήτητα οι περισσότερες δεν αξίζουν. Γι' αυτό επιλέγουμε την αντιπαράθεση με αυτόν το καπιταλιστικό πολιτισμό που τις γεννά. Όμως αυτό δεν παύει να μας κάνει να είμαστε διαρκώς μ' έναν τρόπο αθεράπευτα αντιφατικοί. Αυτή την αντιφατικότητα μας τη μεταφέρουμε και στους κοινωνικούς χώρους, όπου συμμετέχουμε. Τρίτον, συνειδητοποιούμε ότι η αντίληψη που θέλει να βλέπει το πολιτικό αποκομμένο από το καθημερινό βίωμα και να το ανάγει κάπως σε ένα ανώτερο επίπεδο, είναι μάλλον λανθασμένη. Καθώς πολύ εύκολα μπορεί να οδηγήσει στην απλουστευτική αντίληψη ότι η εξουσία και ο καπιταλισμός είναι τα αφεντικά, τα οποία σχεδιάζουν τα πάντα και εμείς είμαστε απλώς τα θύματά τους. Μέσα από τις συζητήσεις μας συνειδητοποιήσαμε ότι ο καπιταλισμός πρώτα και κύρια είναι μία μορφή κοινωνικών σχέσεων, στην οποία συμμετέχουμε όλοι μας και μαθαίνουμε να αντιλαμβανόμαστε μέσα από αυτή, τον κόσμο και τον

ίδιο μας τον εαυτό. Και σ' αυτό το πλαίσιο είναι που η εξουσία, ο ίδιος ο καπιταλισμός έχει σαν βάση την κοινωνική του νομιμοποίηση. Ο χώρος αναφοράς του, ο ζωτικός του χώρος δεν είναι κάποια σκοτεινά κέντρα λήψεως αποφάσεων, αλλά είναι οι ίδιες οι ανθρώπινες συνειδήσεις. Το θέμα είναι ότι έχει ριζώσει τόσο αποφασιστικά μέσα στις συνειδήσεις των ανθρώπων, που τελικά αυτοπαρουσιάζεται με το αδιαφιλονίκητο κύρος του αυτονόητου.

Μέσα από αυτή την αντίληψη θεωρούμε ότι οι επιλογές της καθημερινότητας δεν θα πρέπει να εξορίζονται από το πεδίο της κριτικής μας και αυτό επειδή μ' αυτόν τον τρόπο αγνοούμε το βασικό παραγωγό της υπακοής και γενικά του ετεροκαθορισμού, που δεν είναι κάτι διαφορετικό από την διαρκής αναπαραγωγή των καθημερινών εξουσιαστικών σχέσεων. Συνεπώς ως ένα τέταρτο συμπέρασμα θεωρούμε, ότι μέσα σ'ένα στέκι αυτό που μπορούμε να κάνουμε είναι να μάθουμε να αυτοοργανώνουμε τις επιθυμίες μας και με κάποιο τρόπο να εκπαιδευόμαστε στην αντιεραρχική συνύπαρξη. Συγκεκριμένα, να αλλάζουμε τον εαυτό μας και να προσπαθούμε διαρκώς να κάνουμε βίωμα αυτήν τη διαφορετική αντίληψη που έχουμε για τις ανθρώπινες σχέσεις. Αυτό σίγουρα θα πρέπει διαρκώς να το δοκιμάζουμε στην πράξη, να το δοκιμάζουμε κοινωνικά. Να πραγματώσουμε, επομένως αυτήν την άποψη μας επειδή μ' αυτόν τον τρόπο μπορεί να πραγματοποιηθεί ταυτόχρονα η προσωπική και η κοινωνική αλλαγή. Μ' άλλα λόγια το άτομο και το σύνολο να έχει τη δυνατότητα ν' αλλάξει. Συνεχίζοντας αυτήν την αντίληψη θεωρούμε ότι το όραμα, το πρόταγμα της κοινωνικής απελευθέρωσης δεν μπορεί να είναι υπόθεση εξατομικευμένων ή εξεγερμένων ατομικότητων και εσωστρεφών ανυπότακτων συλλογικοτήτων. Αλλά είναι ζήτημα πρώτα και κύρια κοινωνικό και αυτό το οποίο οφείλουμε να κάνουμε είναι να συλλογικοποιήσουμε αυτές τις επιθυμίες μας, τις αρνήσεις μας και τα προτάγματά μας. Επειδή μόνο μ' αυτόν τον τρόπο μπορούν να γίνουν κοινωνικά αναγνωρίσιμα. Αυτήν η διαδικασία για να πραγματοποιηθεί, συνειδητοποιούμε αυτονόητα ότι αυτές οι σκέψεις συνεπάγονται έναν διπλό πόλεμο. Έναν πόλεμο στο εσωτερικό μας, μέσα στις συνειδήσεις μας, μέσα στην καθημερινότητά μας. Έναν πόλεμο αντιλήψεων, συμπεριφορών, νοοτροπιών μέσα από τον οποίο να προσπαθήσουμε να προσδιορίσουμε τελικά ποια είναι

αυτά τα κομμάτια του εαυτού μας που τα έχει κατακτήσει η εξουσία. Στη συνέχεια από την επιτυχή έκβαση αυτού του πολέμου εξαρτάται και ο πόλεμος ενάντια στην εξουσία και στους θεσμούς της.

Καταλήγοντας, μ' έναν αφηρημένο τρόπο προσδιορίσαμε ότι ένα πιθανό όραμα είναι αυτό που θα μπορούσε να συμπεκνωθεί στην έννοια της επιστροφής στους τόπους του ετεροκαθορισμού. Μ' άλλα λόγια σε τόπους και χώρους, στους οποίους ζουν «πραγματικοί» άνθρωποι με πραγματικά προβλήματα, με αντιφάσεις, χώρους, περιοχές και χρόνους, οι οποίοι είναι εκ των πραγμάτων αμόλυντοι από το μικρόβιο της ιδεολογικής καθαρότητας. Σίγουρα αυτά που τώρα ειπώνονται δε σημαίνει ότι τα κάνουμε πράξη ή ότι είμαστε συνεπείς απέναντί τους. Είναι απλά ένας μπουσουλός για τον τρόπο που θέλουμε να κατευθύνουμε.

Αυτό που επιδιώκουμε να υποστηρίξουμε είναι ότι θα πρέπει να γίνει μία προσπάθεια να κινούμαστε όσο το δυνατόν περισσότερο μέσα στην πόλη, να κινούμαστε μαζί με ανθρώπους. Μ' άλλα λόγια, να είμαστε ευπρόσωποι, διακριτοί, ορατοί και κατανοητοί και να προσπαθούμε να δείχνουμε αυτό είμαστε και αυτό που κάνουμε. Να μην εγκλωβιζόμαστε σ' αυτό που το θέαμα θέλει να ορίζει ως μυθολογία και δυσφήμιση για μας. Σίγουρα, αυτό δεν μπορεί σε κανένα επίπεδο να είναι μια πολιτική θεωρία ή θεωρητική ανάλυση που να προεξοφλεί την ιστορία ή να υπόσχεται τα οποιαδήποτε ιδανικά ή οράματα που έχουμε. Αυτό που υποστηρίζουμε είναι ότι θέλουμε να δημιουργήσουμε εμείς οι ίδιοι την ιστορία μας και θεωρούμε ότι η κοινωνία θα εξακολουθεί να ζει, κατά κάποιο τρόπο μέσα στη μαλακία. Εκτός κι αν η ίδια επιλέξει την έξοδό της από αυτή τη κατάσταση. Και αν επιλέξει αυτή την έξοδο θα το κάνει με όρους και τρόπους για τους οποίους τα ερμηνευτικά μας εργαλεία και η πιο τρελή μας φαντασία θα αποδεικνύονται πάντα τραγικά ανεπαρκή.

Καλημέρα και από εμένα. Όσον αφορά στα πολιτικά γεγονότα, ο πόλεμος στο Ιράκ ουσιαστικά οδήγησε τη Γάτα να κάνει κάποιες επιλογές. Αρχικά, έγιναν καλέσματα στη γειτονιά, στην περιοχή της κατάληψης για να συζητήσουμε γι' αυτό το θέμα και για να γίνει μία «τοπική» πορεία

στην περιοχή της Άνω Πόλης. Στη συνέχεια έχοντας αποκτήσει με κάποιο τρόπο ένα επίπεδο συνείδησης των πραγμάτων που είχαν γίνει, έγινε μία προσπάθεια για συγκέντρωση, οργάνωση και καταγραφή τους. Επίσης, έχοντας μια πιο συγκεκριμένη ταυτότητα προσπαθήσαμε και προχωρήσαμε σε κάποιες επιλογές, που αφορούσαν την ενασχόλησή μας με το ζήτημα του πολιτισμού. Πραγματοποιήθηκε ένα κάλεσμα σ' ένα σύνολο από ομάδες, οι οποίες βρίσκονται κοντά στη Γάτα, ώστε να γίνει μια συνέλευση που θα πραγματοποιούσε μία γιορτή αντίστασης. Αυτήν η γιορτή αντίστασης, βέβαια δεν πραγματοποιήθηκε λόγω καιρού. Παρόλα αυτά, στο εξάμηνο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην πόλη της Θεσσαλονίκης, με αφορμή το συνέδριο των Υπουργών Πολιτισμού, ήταν ουσιαστικά η μοναδική περίπτωση που η Γάτα επέλεξε να δράσει πολιτικά. Αυτός ήταν ο λόγος που η θεματικής της ήταν η ριζοσπαστικοποίηση της καθημερινής ζωής. Πέρα από αυτό, σαν άτομα συμμετείχαμε σε όλη αυτή τη «φάση» του Ιούνη, στηρίζοντας κάποιες καταστάσεις. Όσον αφορά την αυτοοργάνωση και πέρα από την κοινωνικοποίηση, επιλέξαμε να κάνουμε και κάποιες προβολές σε πλατείες, σε διάφορα σημεία της πόλης. Επίσης, πραγματοποιήθηκε μια δράση στο IKEA, όπου η θεματικής της ήταν η κατανάλωση. Μέσα από όλη την πορεία της Γάτας γεννήθηκαν και αναζητήθηκαν επιθυμίες. Μία από αυτές ήταν η επιλογή των περισσότερων ατόμων της να συμμετέχουμε στην κατάληψη της Φάμπρικα Υφανέτ. Επίσης, τους τελευταίους μήνες έχει δημιουργηθεί μια συνέλευση από άτομα που είναι κυρίως γονείς, με την επιθυμία να δημιουργήσουν ένα νηπιαγωγείο σ' ένα χώρο που παραχωρήθηκε από τη Γάτα. Η κατάληψη αυτή τη στιγμή βρίσκεται σ' ένα σημείο, σ' ένα μεταβατικό στάδιο, που αυτό έχει οδηγήσει και θα συνεχίσει να οδηγεί σε κάποιες συζητήσεις στο εσωτερικό της.

ΦΑΜΠΡΙΚΑ ΥΦΑΝΕΤ

(ΘΕΣ/ΝΙΚΗ)

Θα συνεχίσω από την Φάμπρικα Υφανέτ. Για να δώσουμε μία γενική εικόνα του τι είναι η Υφανέτ σκέφτομαι ότι καλό θα ήταν να δώσουμε ένα χρονικό συνθηκών και καταστάσεων που προηγήθηκαν της κατάληψης και ως ένα σημείο της προσέδωσαν και τα χαρακτηριστικά της. Κάποιος κόσμος, ο οποίος βρέθηκε στις προετοιμασίες τον Ιούνιο ενάντια στη σύνοδο κορυφής στη Θεσσαλονίκη, ήδη από τότε συζητούσε για την ανάγκη δημιουργίας ενός εγχειρήματος, το οποίο από τη μια θα στέγαζε κάποιες δραστηριότητες τους. Ανάγκη, η οποία υπήρχε για να ξεφύγουν αυτές οι δραστηριότητες από την «καβάτζα» των πανεπιστημίων και από την άλλη για να δημιουργηθούν και δομές σαφέστερες από αυτές που παρουσιάστηκαν τον Ιούνιο. Ο κόσμος, που δημιούργησε κάποιες από τις ομάδες που προετοίμασαν την πορεία της Πέμπτης τον Ιούνιο σε αλληλεγγύη στους μετανάστες, μαζί με κάποιο άλλο κόσμο που αποφάσισαν να συνεχίσουν να βρίσκονται, για να δούνε τι θέλουν να κάνουν πέρα και μετά από τον Ιούνιο, με την αλληλεγγύη στους 7 να αποτελεί ένα περαιτέρω πεδίο ζύμωσης. Τελικά, έγινε μια πιο συγκεκριμένη πρόταση για κατάληψη ενός κτηρίου και τον Οκτώβριο άρχισαν κάποιες κουβέντες και ψάξιμο γενικό για το ποιο θα ήταν αυτό το κτήριο. Αυτές οι κουβέντες είχαν βασικό σκοπό να θέσουν τουλάχιστον ορισμένα «μίνιμουμ» που να αφορούν τον χαρακτήρα της κατάληψης. Τελικά, το εργοστάσιο της Υφανέτ καταλήφθηκε στις 20 Μαρτίου του 2004. Μέσα από την επαφή με το κτήριο κάποια ζητήματα μπαίνουν σε νέα βάση. Αυτό δε σημαίνει ότι όσο είχαν συζητηθεί ακυρώνονται. Μέσα όμως από την επαφή με το κτήριο, από την μία μεριά η δυναμική του κτηρίου και το γεγονός ότι μέσα σε αυτό μπορούν να στεγαστούν πολλές και διαφορετικές δραστηριότητες και από την άλλη ο όγκος της συνέλευσης που αριθμεί περίπου 40 άτομα, βάζουν τα ζητήματα σε μια καινούργια βάση. Ένα παράδειγμα γι' αυτό είναι ότι είχε προαποφασιστεί να μη λειτουργήσει κανένα

κομμάτι του εργοστασίου ως κατάληψη στέγης, αλλά η επαφή με το κτήριο έδειξε ότι το να γίνει κατάληψη στέγης σ' ένα μέρος του κτηρίου δε θα επηρέαζε τη κοινωνική λειτουργία της Υφανέτ. Τώρα η συνέλευση είναι ανοιχτή, με αποτέλεσμα αρκετά συχνά να υπάρχει και καινούργιος κόσμος και λειτουργεί αντιεραρχικά και αμεσοδημοκρατικά. Το πρόβλημα είναι ότι επειδή έχει μεγάλο αριθμό ατόμων που συμμετέχουν είναι δύσκολο να είναι πραγματικά συμμετοχική και τελικά αυτό είναι και για μας το στοίχημα. Το πως θα καταφέρει μια συνέλευση 40-50 ατόμων να λειτουργήσει πραγματικά συμμετοχικά και ο κόσμος που συμμετέχει σ' αυτήν να καταφέρει, να μπορεί μάλλον όντως να εκφράζεται μέσα σ' αυτήν και μέσο αυτής. Τώρα, κάτω από αυτές τις συνθήκες αποφασίσαμε μ' έναν τρόπο ότι για τα ζητήματα για τα οποία απαιτείται θεωρητική εμπάθυνση θα περνάνε μια ή δυο φορές από τη συνέλευση, έτσι ώστε να τεθούν απόψεις και να δημιουργηθεί ένα γενικότερο κλίμα γύρω από το πως βλέπουμε το κάθε θέμα και μετά η δουλειά να περνάει σε υποομάδες, οι οποίες θα δημιουργούνται στο τέλος της συνέλευσης και θα διαλύονται όταν θα τελειώνει η ενασχόληση με το θέμα. Αυτές οι υποομάδες είναι πάντα ανοιχτές στον κόσμο της συνέλευσης και σε κάθε τους βήμα εννοείται υπόλογες στην ίδια τη συνέλευση. Αυτό το μοντέλο έχει εφαρμοστεί ήδη σε δύο περιπτώσεις. Έχει δείξει κάπως να λειτουργεί αλλά έχουν δημιουργηθεί και κάποια προβλήματα. Αυτό σημαίνει ότι η κριτική στάση απέναντι σ' αυτό το μοντέλο συνεχίζει να υφίσταται από τη συνέλευση. Επίσης, έχουν γίνει κάποιες εκδηλώσεις στην Υφανέτ. Η πρώτη αφορούσε τους εργατικούς αγώνες που έγιναν εδώ, αργότερα η ομάδα της βιβλιοθήκης διοργάνωσε μια εκδήλωση με θέμα τα όρια του μηδενισμού και μία συζήτηση γύρω από το έργο του Στίρνερ και του Νίτσε. Μετά τον Ιούνη, έγινε ένα τριήμερο με θέμα την πόλη ως «ευέλικτη φυλακή», δηλαδή ασχοληθήκαμε με το δημόσιο χώρο, την πόλη και το κράτος ασφάλειας. Επίσης, έχουν φιλοξενηθεί και θα συνεχίσουν να φιλοξενοούνται και εκδηλώσεις από άλλες ομάδες. Βασικές λειτουργίες της Υφανέτ είναι η κουζίνα και το παζάρι κάθε Κυριακή και η βιβλιοθήκη και ο παιχνιδότοπος κάθε μέρα. Έχει εκφραστεί η επιθυμία και έχουν γίνει κάποιες συζητήσεις για δημιουργία διαφόρων εργαστηρίων μέσα στην Υφανέτ από τον κόσμο της συνέλευσης. Τώρα το θέμα για μας είναι ότι αυτά που

γίνονται στην κατάληψη δεν είναι απλώς για να γίνονται μέσα στην κατάληψη, δηλαδή αποτελούν για μας κομμάτι μιας συνολικότερης ριζοσπαστικής προοπτικής, που όπως το βλέπουμε βάζει απέναντί της τον καπιταλιστικό κόσμο και προσπαθεί να τον αποδομήσει, ουσιαστικά ψάχνοντας και διαμορφώνοντας αλλά και προτάσσοντας την αναζήτηση για μια διαφορετική καθημερινότητα, επιθετική προς το ήδη υπάρχον. Τώρα μια τέτοια διαφορετική καθημερινότητα και μια τέτοια αναζήτηση δε θα μπορούσε παρά να σημαίνει ότι επιθυμούμε και την εξωστρεφή δράση. Έχει κανονιστεί, ήδη μία πορεία για τις 21 του μήνα, ενάντια στην εθνική ενότητα. Η δραστηριοποίηση σ' αυτή τη δράση τη θεωρούμε απαραίτητη, ώστε η Υφαν'Ετ να μη λειτουργήσει ως επαναστατικός πολυχώρος ή οτιδήποτε τέτοιο, αλλά ουσιαστικά να αποτελέσει ερέθισμα για τον κόσμο να ασχοληθεί περαιτέρω με τα κοινά σε αυτοοργανωμένη βάση. Έτσι κι αλλιώς, αυτή η εξωστρεφής τάση είναι φανερή και από το γεγονός ότι ο περισσότερος κόσμος που δραστηριοποιείται εδώ πέρα συμμετέχει και σε διάφορα άλλα εγχειρήματα, δράσεις και διάφορες άλλες ομάδες.

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ

[ΑΘΗΝΑ]

Γεια χαρά είμαι ο Κώστας από το αυτόνομο στέκι στην Αθήνα. Το Αυτόνομο στέκι δημιουργήθηκε το '98. Από τότε έχει ήδη αλλάξει τρεις χώρους, όλα αυτά στα Εξάρχεια και μάλιστα στον ίδιο δρόμο, στη Ζωοδόχου Πηγής. Πρόκειται για μια πολυτασική συλλογικότητα με κόσμο με διαφορετικές ιδεολογικές αναφορές. Αυτός ο κόσμος σε μία πρώτη φάση βρέθηκε μαζί με στόχο να δημιουργήσει ένα αυτοδιαχειριζόμενο χώρο, όπου θα θέλαμε να ήταν ο δημόσιος χώρος του αντικαπιταλιστικού κινήματος και όπου οι διάφορες τάσεις και απόψεις που υπάρχουν σ' αυτό το κίνημα να συναντιούνται, να συνδιαλέγονται, να ανταλλάσσουν τις πρακτικές τους, τις θεωρητικές τους αναζητήσεις, αντιλήψεις και ταυτόχρονα να οσμώνονται μεταξύ τους. Ταυτόχρονα, το στέκι πέρα από ότι είναι πολυτασικό είχε και κάποια άλλα χαρακτηριστικά, τα οποία το καθόρισαν. Όπως η αντιιεραρχική μορφή λειτουργίας και αποφάσεων, η αυτονομία του από το κράτος, τους θεσμούς, τα κόμματα, η αυτοδιαχείριση σαν τρόπος λειτουργίας μέσα στο χώρο. Ταυτόχρονα σε σχέση με την συνέλευσή του, γίνεται προσπάθεια οι αποφάσεις που παίρνονται από τη συνέλευση και κυρίως όσες είχαν να κάνουν με την πολιτική ταυτότητα του στεκιού και την πολιτική του απευθυνση να βασίζονται πάνω στην ομοφωνία και να καταργούν στο βαθμό που μπορούν το σχήμα της πλειοψηφίας - μειοψηφίας. Μέσα σ' αυτή τη λογική, ένα από τα κυρίαρχα πράγματα που έκανε το στέκι όλο αυτό το διάστημα και συνεχίζει να κάνει είναι η φιλοξενία διάφορων συλλογικοτήτων του αντικαπιταλιστικού χώρου. Αυτή τη στιγμή, για να αναφέρω κάποιες απ' αυτές, φιλοξενούνται στο στέκι το «Indymedia της Αθήνας», η «Συσπείρωση ενάντια στην κρατική τρομοκρατία», η «Αυτόνομη Εργατική Πρωτοβουλία», η κολεκτίβα «Κινηματογράφος» και η συλλογικότητα «Σπείρα αλληλεγγύης - Σπόρος αντίστασης», που έχει σχέση με το ζήτημα των Ζαπατίστας. Ταυτόχρονα έχουν περάσει παρά πολλές συλλογικότητες από

το αυτόνομο στέκι. Κάποια στιγμή, όταν ήταν να περάσει ο νόμος του Αρσένη, υπήρχε η επιτροπή «Ενάντια στο νόμο του Αρσένη» στις περιοχές Υμηττού, Βύρωνα και Παγκρατίου, όπως επίσης και φοιτητικά σχήματα, εργατικές συσπειρώσεις, ομάδες γυναικείας αυτοάμυνας, ο κύκλος των συζητήσεων της επικαιρότητας. Αυτό ήταν η αρχική ιδέα γύρω από την οποία περιστράφηκε το στέκι και η οποία για πολύ καιρό, μέσα σ' αυτά τα 6 χρόνια που υπάρχει το έκανε κυρίως με ένα σκεπτικό: Ένας χώρος που να φαίνεται στο κεντρικό πολιτικό χώρο, στα Εξάρχεια ως κεντρικός πολιτικός χώρος και όχι στα Εξάρχεια ως γειτονιά, ως μια περιοχή που μένουν άνθρωποι, που έχουν προβλήματα, που μπαίνουν ζητήματα. Κάποια στιγμή, τα δυόμισι τελευταία χρόνια και ιδιαίτερα τον τελευταίο χρόνο ανοίξαμε μεταξύ μας την κουβέντα, τη συζήτηση για τον ελεύθερο χώρο και τον ελεύθερο χρόνο και μπήκε η προβληματική παρέμβασης πάνω στα συμπεράσματα που είχαμε καταλήξει από τη συζήτηση και κυρίως τα ερωτήματα που είχαμε ανοίξει μέσα από αυτήν την κουβέντα. Έτσι λοιπόν, αυτό το πράγμα άνοιξε την προσπάθεια του στεκιού να παρέμβει στο συγκεκριμένο ζήτημα προς τα έξω και με άξονα τη γειτονιά. Από τότε γίνανε διάφορες δράσεις από το στέκι σαν στέκι: ένα παζάρι χαριστικό μια φορά πέρυσι την Πρωτοχρονιά, κάποια γλέντια προσπαθήσαμε να τα κάνουμε πιο ανοιχτά στη γειτονιά την Τσικνοπέμπτη, κάποια διήμερα στο λόφο του Στρέφη κτλ. Ταυτόχρονα, αυτό το ζήτημα άνοιξε το ζήτημα της πλατείας των Εξαρχείων, όπου άτομα από το στέκι εμπλακήκανε στη προσπάθεια της δημιουργίας Πρωτοβουλίας κατοίκων Εξαρχείων. Ένα χαρακτηριστικό του στεκιού είναι η αντίληψη που έχουμε για την αυτοοργάνωση, που για μας περιλαμβάνει τρία επίπεδα, τα οποία τα θεωρούμε και τα τρία αρκετά σημαντικά. Το ένα είναι οι ίδιες οι αυτοοργανωμένες συλλογικότητες, το άλλο είναι η αυτοοργάνωση ως χαρακτηριστικό στοιχείο των κοινωνικών αγώνων και το τρίτο είναι η αυτοοργάνωση ως άξονας του απελευθερωτικού προστάγματος. Η επιλογή μας είναι, στα τρία αυτά επίπεδα να προσπαθούμε να είναι πάντα ένας άξονας που να διαπερνά τόσο την δραστηριότητα του στεκιού όσο και τις απόψεις που προσπαθεί αυτό κάθε φορά να εκφράσει. Το στέκι έχει, όπως το ονόμασαν τα παιδιά από τη Μαύρη Γάτα, εσωτερική ζωή η οποία περιλαμβάνει συζητήσεις, ενημερώσεις, προβολές, κάποια γλέντια, φιλοξενεί αρκετές δραστηρι-

ότητες άλλων συλλογικοτήτων, τόσο σαν συνελεύσεις όσο και σαν δημόσιες δραστηριότητες. Ταυτόχρονα, αυτό που πάντα διερευνά είναι η προσπάθεια παρέμβασης του προς τα έξω. Αν στα δύο προηγούμενα χρόνια ο άξονας αυτής της παρέμβασης ήταν ο ελεύθερος χρόνος και οι ελεύθεροι χώροι, φέτος μάλλον έχουμε καταλήξει να δουλεύουμε πάνω στο θέμα των μεταναστών, γιατί έτσι κι αλλιώς τα Εξάρχεια και η Νεάπολη Εξαρχείων είναι περιοχές με αρκετούς μετανάστες. Σ' αυτήν τη κατεύθυνση ήδη και κυρίως θέλοντας αυτήν η διαδικασία να είναι μια διαδικασία, που την κάνουμε εμείς σαν πολιτικός χώρος και παράλληλα να εμπλακούμε και με τους ίδιους τους μετανάστες και όχι σ' ένα επίπεδο προπαγάνδας αλλά καθημερινής τριβής που θα μοιραστούμε μαζί κάποια πράγματα, από το άλφα μέχρι το ωμέγα. Γίνεται μία προσπάθεια, πιθανόν μέχρι το τέλος του Οκτωβρίου, να συνδιοργανώσουμε μαζί με το φόρουμ των αλβανών μεταναστών μια μονοήμερη εκδήλωση σε μια πλατεία κοντά στη λεωφόρο Αλεξάνδρας που συχνάζουν και πολλοί μετανάστες. Αυτή είναι περίπου η πορεία του αυτόνομου στεκιού. Ουσιαστικά οι δυο άξονες που κινείται είναι αυτό που αναφέρθηκε στην αρχή, η προσπάθεια επικοινωνίας και της διάχυσης των αντιλήψεων και των πρακτικών του αντικαπιταλιστικού κινήματος, η προσπάθεια να δημιουργηθούν σχέσεις πολιτικής εμπιστοσύνης ανάμεσα σε διάφορες πολιτικές συλλογικότητες και παράλληλα η ίδια η αυτόνομη παρέμβαση του στεκιού κυρίως με την προσπάθεια ν' έρθουμε κοντά σε επικοινωνία με κοινωνικά υποκείμενα που έχουν σχέση μ' έναν αυτοδιαχειριζόμενο χώρο. Σ' αυτό πιστεύουμε ότι η κοινωνία είναι σαφώς ένα υποκείμενο και οι δικές σας εμπειρίες δημιουργούν μία προβληματική κατά πόσο αυτό γίνεται εφικτό. Παρόλα αυτά, εμείς νομίζουμε ότι είναι σημαντικό να προσπαθείς να επικοινωνείς με κοινωνικά κομμάτια και να μην μένεις μέσα στα τείχη των πολιτικών ιδεολογικών χώρων.

ΣΤΕΚΙ ΑΝΩ ΚΑΤΩ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

[ΑΘΗΝΑ]

Να συνεχίσουμε, λοιπόν αθηνοκεντρικά. Εμείς είμαστε από τα Πατήσια και μεταφέρουμε τους επαναστατικούς χαιρετισμούς. Θα αρχίσουμε με κάποια ιστορικά με το τι κάνουμε, τι λέμε και κάποια πράγματα σε σχέση με την καθημερινότητα και στο τέλος θα αναφέρουμε και κάποια ζητήματα και προβλήματα, τα οποία εμφανίζονται στο στέκι και που έχουμε αντιμετωπίσει κατά καιρούς. Το στέκι υπάρχει 8 χρόνια, κατελήφθη τον Σεπτέμβριο του 1996. Πιο πριν είχαν προηγηθεί κάποιες κουβέντες, οι οποίες είχαν διαρκέσει περίπου ένα χρόνο. Άρχισε να λειτουργεί αμέσως, γίνανε κάποιες δουλειές και άρχισε να λειτουργεί κάποια συνέλευση. Έκτοτε χωρίς να αποτελεί πολιτική ομάδα, δηλαδή είναι μόνο στέκι, που βγάζει πολιτικό λόγο και έχει κάποιες δράσεις παράλληλα με διάφορα διαχειριστικά ζητήματα, τα οποία προκύπτουν κατά καιρούς. Βασικές αρχές του στεκιού είναι τρεις. Οι γνωστές: αντιεραρχικό, αντιεμπορευματικό, αντιμμε, γενικώς ενάντια σε κάθε μεσολάβηση. Το στέκι για λόγους περισσότερο δυναμικότητας και όχι ιδεολογίας, έχει μια ευρύτερη παρέμβαση στη γειτονιά, στα Πατήσια. Χωρίς να θεωρούμε ότι η γειτονιά αποτελεί κάποιο πολιτικό υποκείμενο ή κάτι σχετικό, απλά οι δυνάμεις μας, μας επιτρέπουν να απευθυνόμαστε μονάχα μέχρι εκεί. Βέβαια, το αντικείμενο των ζητημάτων που μας απασχολούν είναι αρκετά ευρύτερο, φτάνει ως τα Βαλκάνια και θα το αναφέρω μετά.

Τι κάνουμε: Στο χώρο που βρισκόμαστε τώρα γίνονται εκδηλώσεις, με διάφορες θεματικές, που δεν έχει νόημα να τις αναφέρουμε μία μία, κάνουμε πράγματα μέσα στον χώρο του στεκιού αλλά και έξω από αυτόν σε πλατείες, δρόμους, μικροφωνικές, κυρίως στην πλατεία Κολιάτσου, που είναι δίπλα στο στέκι, σε σταθμούς του μετρό, του τρένου που βρίσκονται κοντά, όταν προκύπτει δηλαδή κάποιο ζήτημα της επικαιρότητας, βγαίνουμε στο δρόμο και μιλάμε για

κάποια ζητήματα. Κάνουμε κάποιες πορείες γειτονιάς, στόμα με στόμα πάλι με ζητήματα της επικαιρότητας και όχι, προβολές ταινιών σε πλατείες ή και μέσα στο χώρο του στεκιού. Επίσης από το στέκι βγαίνουνε περιοδικά, έντυπα, εφημερίδες τοίχου, αφίσες. Έχουνε γίνει κατά καιρούς και πιο δυναμικές ενέργειες, όταν χρειάστηκε. Στο στέκι υπάρχει δανειστική βιβλιοθήκη και διακινούνται τα έντυπα του χώρου είτε με αντίτιμο είτε χωρίς. Προσπαθούμε να έχουμε μια τακτική παρουσία στα σχολεία της περιοχής και στις πλατείες, όπου γενικώς συχνάζει κόσμος. Τα ζητήματα που μας απασχολούν είναι κυρίως ζητήματα που αφορούν την εργασία, την καθημερινότητα και τους μετανάστες. Είμαστε μια περιοχή αρκετά νευραλγική, δηλαδή πρέπει να έχει ένα αρκετά μεγάλο ποσοστό μεταναστών στα Πατήσια και για αυτό το λόγο το στέκι Άνω Κάτω Πατησίων αριθμεί στα μέλη του ένα αρκετά μεγάλο ποσοστό, Αλβανών κυρίως. Μπαίνεις μέσα στο στέκι και σχεδόν δεν καταλαβαίνεις τι λενε. Κάνω μαθήματα αλβανικών για να καταλαβαίνω. Είναι χαρακτηριστικό της απεύθυνσης ότι βγαίνοντας στο δρόμο συναντάμε γενικώς μετανάστες. Συνεχίζοντας, κάνουμε πορείες, μοιράζουμε χέρι με χέρι έντυπα (στα υπόγεια των πολυκατοικιών, κάτω ανοίγουνε παράθυρα και υπάρχει ένα τέτοιο ζήτημα.) Όταν προκύπτει η ανάγκη κάνουμε κάποιες κινήσεις αλληλεγγύης σε πολιτικούς κρατούμενους. Όπως ανέφερα πιο πριν για την προπαγάνδισι των ιδεών, επιλέγουμε την άμεση απεύθυνση: αφισοκολλήσεις, μοιράσματα χέρι με χέρι, σε καμία περίπτωση δεν απευθυνόμαστε σε ΜΜΕ, είτε καθεστωτικά είτε εναλλακτικά. Όσον αφορά, τη σχέση με τα άλλα στέκια γίνεται κυρίως με προσωπική επαφή στην Αθήνα ή με αλληλογραφία με τα υπόλοιπα στέκια της επαρχίας. Να κάνω εδώ μία παράκληση, υπάρχουν κάποια στέκια, που τα είδαμε στην λίστα του καλέσματος και δεν τα γνωρίζουμε και θα θέλαμε να έχουμε κάποια επαφή. Έχουμε φέρει έντυπο υλικό των τελευταίων χρόνων, κυρίως του τελευταίου χρόνου, θα θέλαμε να σας βρούμε κάποια στιγμή να σας το δώσουμε. Μέσα στο στέκι κατά καιρούς φιλοξενούνται και διάφορες πολιτικές ομάδες, αμιγώς πολιτικές, οι οποίες δεν είναι του στεκιού, που είτε κάνουν τις συνελεύσεις τους είτε πραγματοποιούν και εκδηλώσεις. Αυτά σε σχέση με την πολιτική δουλειά. Πέρα από αυτήν όμως, μεγάλη σημασία στον χώρο του στεκιού έχει η καθημερινότητα: το καθημερινό άνοιγμα, τα πράγματα που

συμβαίνουν στο στέκι, οι δουλειές και τα ζητήματα που προκύπτουν είναι βασικά και αποτελούν το μεγαλύτερο ποσοστό των ζητημάτων που ασχολείται το στέκι. Χωρίς να υπερβάλουμε προσπαθούμε να κρατάμε και έναν παρεϊστικό χαρακτήρα, ο οποίος επεκτείνεται και έξω από την κεντρική επιτροπή του κόμματος. Δηλαδή υπάρχουν αρκετοί φίλοι, γνωστοί οι οποίοι έρχονται στο στέκι και μάλιστα αυτό δε συμβαίνει μονάχα στις καλές στιγμές αλλά συμβαίνει και στις άσχημες. Όποτε δημιουργούνται προβλήματα, έχουμε ευτυχώς ανθρώπους να μας συμπαρασταθούνε. Τα ωραιοποιώ λίγο τώρα. Να καταλήξουμε και σε κάποιες δύσκολες στιγμές του στεκιού. Το στέκι είναι κατάληψη και έχει να αντιμετωπίσει κυρίως δύο εχθρούς. Ο ένας είναι ο ιδιοκτήτης, ο οποίος είναι ένας από τους επτά ιδιοκτήτες του στεκιού και μεγαλοεργολάβος. Κατά καιρούς απειλεί το στέκι με διάφορες προσπάθειες κατεδάφισης και επανάκτησης της ιδιοκτησίας του. Επίσης, έχουμε την τιμή να κατοικούμε σε μια «φασιστομάνα» περιοχή, την Κυψέλη και τα Πατήσια. Γι' αυτό δεχόμαστε διάφορες επισκέψεις από τους «φίλους» μας κατά καιρούς, τους οποίους αντιμετωπίζουμε. Αυτό είναι ένα ζήτημα, το οποίο μας παιδεύει. Εμείς βέβαια θεωρούμε το αντίθετο, ότι οι φασίστες βρίσκονται στην περιοχή εξαιτίας μας. Είμαστε κάτι σαν το Rivaldo, που κρατάει από τη μία τρεις επιθετικούς και από την άλλη τρεις αμυντικούς. Να πούμε ότι το στέκι έχει καεί τρεις φορές και έχει ξαναφτιαχτεί τρεις φορές. Έχει καεί δηλαδή σχεδόν εξ ολοκλήρου. Έχει γίνει μια εύκολη υπόθεση να το ξαναφτιάξουμε, γιατί εκτός από πολιτικό στέκι είναι και κολεκτίβα «μπετατζήδων». Γενικά, κάνουμε πράγματα όποτε μπορούμε για να φτιάξουμε το στέκι. Κήκε σχεδόν με το που άνοιξε, το Σεπτέμβρη του '97, κήκε ξανά το 2000 και επίσης είχαμε και έναν εμπρησμό μικρής έκτασης. Ο πρώτος εμπρησμός έγινε από φασίστες καταγεγραμμένα. Ο δεύτερος, έχουμε κάποιες υπόνοιες ότι μπορεί να έγινε από φασίστες ή μπορεί να έγινε από τον εργολάβο, δεν το ξέρουμε,. Ο τρίτος ήταν μικρής έκτασης και δεν ξέρουμε ακριβώς από τι έγινε. Όσο σημαντικές και δύσκολες ήτανε αυτές οι περίοδοι καταφέραμε να τις ξεπεράσουμε με τη προσωπική δουλειά, την παρουσία στο στέκι όλη μέρα, twenty-four hours και βοήθεια από συντρόφους. Δεν κάναμε ποτέ συναυλία για να μαζέψουμε λεφτά, δε βγάλαμε κουπόνια. Γενικώς τα καταφέραμε, όχι μόνοι μας αλλά με

την βοήθεια πολλών άλλων. Να πούμε επίσης ότι μέσα σ' ένα στέκι ως γνωστόν η κατάσταση δεν είναι ποτέ ρόδινη. Υπάρχουν εσωτερικές διαφωνίες και εσωτερικά ζητήματα. Αυτά προκύπτουν σε κάποιες δύσκολες στιγμές και είναι πράγματα, τα οποία θα μπορούσαμε να τα συζητήσουμε πιο διεξοδικά σε κάποια άλλη κουβέντα δε νομίζω όμως τώρα.

ΘΕΡΣΙΤΗΣ

[ΑΘΗΝΑ]

Είμαστε κάποιοι άνθρωποι από τον Θερσίτη, από την Αθήνα. Θα θέλαμε να ήμασταν περισσότεροι και να ενισχύσουμε αυτή την εκδήλωση που γίνεται σήμερα εδώ, αλλά λόγω της συνθήκης που παίζει κάτω με την απεργία πείνας δεν μπόρεσε να έρθει κάποιος κόσμος. Έχουμε ετοιμάσει κάποιους άξονες σύμφωνα με το κείμενο και το κάλεσμα που έχει γίνει, που θεωρούμε ότι είναι βοηθητικοί για την κουβέντα και επιλέξαμε να μην κάνουμε κάποιες εμπειρικές αναφορές όσον αφορά τη δράση στο δρόμο, με το σκεπτικό να κατατεθούν εδώ πέρα από τις πολιτικές κατευθύνσεις και για οικονομία χρόνου. Δηλαδή, να ακουστούν όλες οι συλλογικότητες που έχουν έρθει εδώ πέρα. Θα ξεκινήσω στην αρχή για τον ίδιο τον Θερσίτη και στη συνέχεια το τι επιδιώκει. Είναι ένας χώρος που δραστηριοποιούνται αναρχικοί, βρίσκεται στο Ίλιον - νέα Λιόσια, στην Αθήνα. Δραστηριοποιείται εδώ και τεσσεράμισι χρόνια στις βορειοδυτικές περιοχές της Αθήνας, σε Πετρούπολη, Άγιους Αναργύρους, Μενίδι και Λιόσια. Οι περιοχές αυτές έχουν χαρακτηριστικά έντονα κοινωνικοταξικών αντιθέσεων και αποτελούν πεδίο δραστηριοποίησης του Θερσίτη, με σαφή επιδίωξη την όξυνση αυτών των κοινωνικωνταξικών χαρακτηριστικών, την ανατροπή του υπάρχοντος πολιτισμού και την αυτοοργάνωση στις γειτονιές. Στόχος του Θερσίτη δεν είναι μόνο να αρκестεί στις τοπικές αναφορές της αναρχικής αντίληψης αλλά να ανάγει ένα τοπικό ζήτημα στο όλον και να διεκδικεί θέση σ' αυτό και στην ανατροπή του. Τα ζητήματα δεν έχουν μείνει μόνο στο τοπικό επίπεδο. Σ' αυτήν την κατεύθυνση στο χώρο του Θερσίτη στεγάζονται προς το παρόν διάφορα σχήματα με πιο κεντρικές κατευθύνσεις, όπως αναρχικοί/ αναρχικές από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά και με κατευθύνσεις πιο τοπικού χαρακτήρα, όπως είναι η «Πρωτοβουλία της Συναινετικής Δράσης», για την οποία θα μιλήσουμε στην συνέχεια. Και βέβαια στα σχήματα αυτά συμμετέχουν και άτομα του Θερσίτη. Επίσης, στο χώρο υπάρχουν δύο θεατρικές ομάδες και αυτόν τον χρόνο έχουν ξεκινήσει κάποια μαθήματα κι-

θάρας και τα άτομα τα οποία συμμετέχουν ταυτόχρονα στο θερσίτη με κοινή πολιτική κατεύθυνση. Ο θερσίτης, όπως είπα και στην αρχή δημιουργήθηκε πριν τεσσεράμισι χρόνια. Το εγχείρημα αυτό ήταν απόρροια και συνέχεια της δεκάχρονης δράσης μια αναρχικής ομάδας, η οποία υπήρχε στις περιοχές αυτές. Η δράση αυτή με τα χρόνια κατοχύρωσε κάποιες σχέσεις με άτομα από τις γύρω περιοχές και με κοινή κατεύθυνση αποφασίσθηκε να ανοιχτεί ένας νέος χώρος σ' αυτές τις περιοχές, όπου είναι σήμερα ο χώρος του θερσίτη. Στη συνέχεια, θα αναφερθώ στο τι επιδιώκει ο θερσίτης. Με τις παρεμβάσεις του, επιδιώκει να οξύνει τον κοινωνικοταξικό πόλεμο παίρνοντας ταυτόχρονα και θέση πάνω σ' αυτό. Είναι χώρος ζύμωσης και αφετηρίας για την ανατροπή του κράτους και των εξουσιαστικών αξιών του υπάρχοντος πολιτισμού.

Στον αντίποδα των αξιών του πολιτισμού αυτού προτάσσουμε τις αξίες της ελευθερίας, της ισότητας, της αλληλεγγύης. Τα δομικά χαρακτηριστικά του θερσίτη καθορίζουν φυσικά και την λειτουργία του. Αυτά είναι το αντικρατικό, το αντιεξουσιαστικό, το αντιοικονομικό, το αντιθεσμικό όχι μόνο ως θεωρητικές αντιλήψεις αλλά και ως στοιχεία της κίνησης για την ελευθερία. Από αυτά τα δομικά χαρακτηριστικά αποπνέουν και οι επιμέρους ιδιαιτερες κατευθύνσεις του θερσίτη. Η καθημερινότητα των ατόμων που απαρτίζουν αυτό το εγχείρημα, αλλά και η καθημερινότητα του ίδιου του εγχειρήματος. Δεν υπάρχει κάποια συγκεκριμένη ενασχόληση μ' ένα ζήτημα. Ο θερσίτης ασχολείται με ζητήματα επικαιρότητας αλλά και ζητήματα κοινωνικών δομών. Τέλος, οι ιδιαιτερότητες του σχήματος σε σχέση με τον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό χώρο εντοπίζονται στα προτάγματα της ολικής άρνησης, της μη χρήσης των ΜΜΕ και της κάθετης άρνησης των εμπορευματικών σχέσεων. Θα συνεχίσω παίρνοντας ως αφετηρία κάτι που αναφέρθηκε πριν, ότι τα δομικά χαρακτηριστικά του θερσίτη όσον αφορά το αντικρατικό, το αντιθεσμικό, το αντιοικονομικό και το αδιαμεσολάβητο καθορίζουν πολύ προφανώς και τους επόμενους άξονες, που αφορούν τα ζητήματα που έχουν βάλει και οι σύντροφοι από τη Γάτα. Όσον αφορά την κοινωνική απεύθυνση και την καθημερινότητα του θερσίτη. Το πως λειτουργεί και το πως το βιώνουμε εντός χώρου. Τα δομικά αυτά χαρακτηριστικά καθορίζουν πολύ την κοινωνική

απεύθυνση. Για μας, η κοινωνική απεύθυνση είναι για παράδειγμα το τι λες στη κοινωνία, για το ποια είναι τα χαρακτηριστικά του λόγου σου, τι λενε οι αφίσες σου, τι λενε τα κείμενα σου. Σε γενικές γραμμές, εμείς όταν μιλάμε στην κοινωνία προσπαθούμε να μην λειτουργούμε με διαχωρισμούς ανάμεσα στο εμείς και το εσείς. Προσπαθούμε σε γενικότερες γραμμές να αποδομήσουμε αυτό που λέμε καθημερινότητα, να αναδείξουμε τις αιχμές σ' αυτό που λέγεται κοινωνικοταξικός πόλεμος και κεντράρουμε κάπως στις επιθετικές επιλογές της κυριαρχίας. Προσπαθούμε να στοχεύουμε εκεί με μια κατεύθυνση, την ανατροπή αυτού του πολιτισμού. Στόχος αυτής της κοινωνικής απεύθυνσης και του λόγου δεν είναι να συσπειρώσει κάποιο κόσμο στο χώρο του θερσίτη. Κάποιο κόσμο που έχει κάποια χαρακτηριστικά εχθρικά προς αυτόν τον πολιτισμό. Ο στόχος μας από την κοινωνική απεύθυνση δεν είναι να έρθει όλος αυτός ο κόσμος στο χώρο του θερσίτη. Για μας είναι πρόταγμα και πρόταση στον κόσμο από το σημείο και μετά, που αποκτούνται σχέσεις. Για μας είναι πρόταση ότι κάθε κοινωνική ομάδα με κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά είτε αυτό είναι μαθητές είτε είναι εργάτες, οι οποίοι έχουν μια αντίληψη κάπως επαναστατική όπως λέμε, να δημιουργήσουν οι ίδιοι χώρους με κατεύθυνση αυτοοργάνωσης, με αντιεραρχικές δομές, αλληλεγγύη μεταξύ τους και να είναι κάτι σαν ένας θερσίτης, μόνο που θα έχει ο καθένας τα ιδιαίτερα του χαρακτηριστικά. Δηλαδή, θα αντιληφθεί πρώτα απ' όλα το νόημα της ελευθερίας και θα κατευθύνεται με αυτό ο ίδιος στο χώρο του. Ο θερσίτης σ' αυτήν την κατεύθυνση δρα και συμβάλλει στις περιοχές. Για παράδειγμα, μας έχουν ζητήσει κατά καιρούς και υλικοτεχνική δομή διάφορες τοπικές κινήσεις, οι οποίες είχαν κάποια χαρακτηριστικά στοιχεία στα οποία συμφωνούσαμε και τους έχουμε βοηθήσει. Και ένα ακόμα χαρακτηριστικό παράδειγμα, θέλοντας να το γειώσω μ' έναν τρόπο εμπειρικά αυτό που αναφέρθηκε και προηγουμένως, έχει δημιουργηθεί στα πλαίσια του θερσίτη και ένα άλλο σχήμα με πιο αμιγώς τοπικές αναφορές, η Πρωτοβουλία της Συναινετικής Δράσης». Η πρωτοβουλία αυτή στεγάζεται στο χώρο του θερσίτη και ασχολείται αμιγώς με τα λεγόμενα τοπικά ζητήματα, δηλαδή αν υπάρξει μία περίοδος απολύσεων κάποιων εργατών στην περιοχή, με μ' αυτό το ζήτημα αναλαμβάνει να ασχοληθεί η πρωτοβουλία. Έχει, δηλαδή τοπικές αναφορές. Η

διαδικασία, που ακολουθήθηκε για να δημιουργηθεί αυτή η πρωτοβουλία της συναινετικής δράσης είναι χαρακτηριστικό του ποιος είναι ο στόχος της κοινωνικής μας απευθυνσης. Να δημιουργηθούν, δηλαδή χώροι ή ομάδες ή συλλογικοτητες από άλλους ανθρώπους της γειτονιάς ή της ευρύτερης περιοχής στην οποία ζούμε, όπου θα έχουν τα χαρακτηριστικά της κίνησης προς την ελευθερία. Για παράδειγμα, η πρωτοβουλία της συναινετικής δράσης δημιουργήθηκε εν καιρώ πολέμου, δηλαδή πέρυσι ο θερσίτης πήρε μια πρωτοβουλία και έκανε μια κατάληψη σ' ένα πολιτιστικό κέντρο στο Ίλιον και ταυτόχρονα έκανε ανοιχτό κάλεσμα σε κόσμο από την περιοχή που ήθελε να αντιδράσει σ' αυτόν τον πόλεμο, να συμμετέχει σε ποιο διευρυμένες αντιστάσεις και πορείες. Κάναμε ένα κάλεσμα σε κάποιο κόσμο από την περιοχή που γνωρίζαμε. Το ζήτημα τον αφορά και σίγουρα θέλει να πει πράγματα και γενικά δεν έχει πάρει την πρωτοβουλία να μιλήσει προς τα έξω για τον πόλεμο. Αυτό το κάλεσμα συσπείρωσε κάποιο κόσμο και κατά την διάρκεια των συνελεύσεων αυτής της κατάληψης έγινε η πρόταση να δημιουργηθεί ένα άλλο σχήμα στο οποίο ο θερσίτης θα συμμετέχει ως άτομα και όχι ως θερσίτης και θα ασχολείται για παράδειγμα με το ζήτημα του πολέμου και από εκεί και πέρα οποιαδήποτε άλλο ζήτημα ήταν ανοιχτό. Από τότε η πρωτοβουλία της συναινετικής δράσης υπάρχει με τα χαρακτηριστικά που ήδη αναφέρθηκαν, τα αμιγώς τοπικά. Τα παιδιά που συμμετέχουν στην πρωτοβουλία της συναινετικής δράσης είναι γύρω στα 20, είναι τρεις τέσσερις παρέες περίπου και μάλιστα τις περισσότερες φορές βρισκόμαστε στην ευχάριστη έκπληξη ότι βάζουν περισσότερο μπροστά το πολιτικό κριτήριο, αν μπορούμε να το πούμε μ' αυτόν τον τρόπο συγκριτικά μ' εμάς. Δηλαδή, έχουν συγκεκριμένα πολιτική άποψη στην οποία συμφωνούμε και εμείς φυσικά, αλλά το βάζουν πιο έντονα μπροστά οι ίδιοι. Αυτά είναι για την ιστορία. Όσον αφορά το ζήτημα της ανοιχτότητας ή της κλειστότητας του χώρου, που με κάποιον τρόπο μπαίνει στην συζήτηση, η απάντηση είναι ότι ο θερσίτης είναι ένας ανοιχτός χώρος, υπό την έννοια ότι κάποιος μπορεί να έρθει οποιαδήποτε στιγμή θέλει, μιας που ουσιαστικά είναι κάθε μέρα ανοιχτός ο χώρος λόγω κουβέντων, συνελεύσεων και των άλλων εγχειρημάτων όπως οι θεατρικές ομάδες κτλ. Μπορεί οποιοσδήποτε να έρθει να μας βρει για να μιλήσουμε, αλλά όχι για να βρει έναν εναλλακτικό χώρο

συνεύρεσης με ανθρώπους και να καθιερωθεί μια εναλλακτική σχέση, η οποία δεν έχει να προτείνει τίποτα προς τα έξω, μ' άλλα λόγια να να περικλειστεί εντός του θερσίτη. Για μας οι συνευρέσεις αυτές και η έννοια της ανοιχτότητας του χώρου έχουν σαφή κατεύθυνση, τον αγώνα για την ελευθερία και την αυτοοργάνωση. Μια άλλη θεματική, όσον αφορά την κοινωνική απευθυνση είναι η σχέση μας με την γειτονιά. Οι σχέσεις μας με τη γειτονιά είναι ανάλογες με την υπάρχουσα αντίληψη όπως έχω εξηγήσει πριν του θερσίτη και είναι ανάλογες με τις δυνατότητες φυσικά που έχει ένας τέτοιος χώρος σαν τον θερσίτη. Σήμερα, στις περιοχές όπου δραστηριοποιείται ο θερσίτης, η κατοχύρωση του λόγου είναι προφανής και η παρουσία είναι δεδομένη. Σχεδόν κάθε εβδομάδα κάτι γίνεται στην περιοχή, κάποια εκδήλωση, δηλαδή μας βρίσκει θέλοντας και μη. Οι σχέσεις τώρα που επιδιώκονται να αποκτηθούν με την γειτονιά σχετίζονται πάλι με την αντίληψη και με την απευθυνση του θερσίτη και την ανοιχτότητα ή κλειστότητα του χώρου. Για μας προέχει κυρίως ότι μια σχέση δημιουργεί τις προϋποθέσεις για μια ανατροπή του υπάρχοντος πολιτισμού, δε δημιουργεί οποιαδήποτε άλλη συνθήκη. Όπως, δηλαδή να συνευρισκόμαστε συνεχώς με κάποιο κόσμο και να πίνουμε καφέ χωρίς να έχουμε να συζητήσουμε, μια πρόταση να βγούμε έξω μαζί, να κάνουμε πράγματα έξω από τον χώρο του θερσίτη. Δεν είναι αυτό που επιδιώκουμε. Ως ένα υπαρκτό αποτέλεσμα φυσικά αυτής της κοινωνικής απεύθυνσης είναι η πρωτοβουλία της συναινετικής δράσης και το γεγονός ότι συνεχώς συναντάμε κόσμο στο δρόμο, που ξέρει και ποιοι είμαστε και μας υπερασπίζεται όταν υπάρχουν δύσκολες στιγμές. Δηλαδή, υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες κατά τη διάρκεια αφισοκολλήσεων βγήκε κόσμος και μας υπερασπίστηκε και μάλιστα μας υπερασπίστηκε ενάντια στις αφισοκολλήσεις που γινόταν εκείνη την περίοδο, επειδή ήταν περίοδος εκλογών, ενάντια δηλαδή στα κόμματα. Με κάποιο τρόπο, δηλαδή έχουν γίνει διάφορα τέτοια γεγονότα. Περνάμε στο επόμενο που αφορά την καθημερινότητα και την λειτουργία του θερσίτη, που πάλι όπως είπα και πριν καθορίζεται πολύ από τις δομικές αξίες του. Κύριο χαρακτηριστικό προφανώς είναι το χαρακτηριστικό της αυτοοργάνωσης, δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς αν δε μιλάμε για ελευθερία και ανατροπή. Για την αυτοοργάνωση και όσον αφορά την συνέλευση του θερσίτη, δεν είναι μόνο δι-

αχειριστική, λειτουργεί φυσικά και αυτοοργανωμένα, αλλά ταυτόχρονα επιδιώκει τη συλλογική ζύμωση όλου του κόσμου που συμμετέχει στη συνέλευση και τη συλλογική επιλογή των κατευθύνσεων που δίνει. Όσον αφορά την αυτοοργάνωση ως αυτοοργάνωση, αυτό που εννοούμε είναι ότι υπάρχει η λεγόμενη οριζόντια οργάνωση, δεν υπάρχουν ιεραρχίες, δεν υπάρχουν ιεραρχικές δομές, ιεραρχικές αντιλήψεις. Η συνέλευση λειτουργεί κάτω από μια συνθήκη η οποία λέει ότι αρνείται τους ρόλους, αρνείται τους οποιουσδήποτε ειδικούς ή «φωτισμένους» που θα έρθουν εκεί πέρα για να πουν την άποψη τους και να την επιβάλουν με ένα τρόπο. Γιατί το γεγονός ότι αυτοί οι άνθρωποι, που έχουν ένα προφίλ ότι είναι μορφωμένοι ή οτιδήποτε άλλο, δημιουργεί αποκλεισμούς και διαχωρισμούς μέσα στον χώρο του θερσίτη. Δηλαδή, κόσμος ο οποίος έχει να πει πράγματα προφανώς δεν τα λει για να έχει έναν φωστήρα μπροστά του. Ταυτόχρονα εχθρεύοντας τέτοιες λογικές δίνει την δυνατότητα σ' όλο τον κόσμο, που συμμετέχει στην συνέλευση και ο οποίος γενικά έρχεται στο χώρο του θερσίτη να απελευθερώσει κάθε δυνατότητα του, κάθε δυναμική που έχει ως άνθρωπος να μιλήσει να ανοίξει ένα βιβλίο, να ψάξει δυο-τρία πράγματα από μόνος του. Εντός του θερσίτη είναι φυσικό ότι υπάρχει ισοτιμία του λόγου και υπάρχει γενικότερα ένα πνεύμα συνδιαμόρφωσης, αλληλοκατανόησης των συντρόφων και οι αποφάσεις φυσικά παίρνονται με ελεύθερη συμφωνία από αυτούς που συμμετέχουν στις συνελεύσεις. Το πρόταγμα της αυτοοργάνωσης για εμάς δεν περικλείεται εντός του χώρου του θερσίτη, δεν περικλείεται εντός των τεσσάρων ντουβαριών που λέμε, για μας είναι και κοινωνικό πρόταγμα. Μάλιστα έχουμε κάνει κατά καιρούς και έχουμε προτείνει προς τα έξω, έχουμε διοργανώσει ανοιχτές συνελεύσεις γειτονιών και γενικότερα υπάρχει ένα πρόταγμα που λέει τον κόσμο να αυτοοργανωθεί στις γειτονιές. Από αυτήν την αντίληψη για την αυτοοργάνωση είναι σαφές ότι για μας είναι εχθρική οποιαδήποτε ιδεολογική αναφορά, οποιοσδήποτε ιδεολογικός και ιεραρχικός μηχανισμός. Ένα άλλο ζήτημα είναι η βασική αντίληψη του θερσίτη, ο αντιεμπνευματικός του χαρακτήρας. Όταν λεμε αντιεμπνευματικό εμείς πως λειτουργούμε για παράδειγμα. Ο θερσίτης στηρίζεται στην ελεύθερη συνεισφορά των ανθρώπων που τον απαρτίζουν και την αμοιβαιότητα αυτών των ανθρώπων. Δηλαδή, όταν πρέπει να μαζέψουμε κάποια λεφτά αυτό

που γίνεται είναι ότι βγαίνει ένα κράνος, νομίζω ότι είναι γνωστός από τους περισσότερους, αυτό σημαίνει ότι δεν σε επιβάλει κανένας να βάλεις στο κράνος, ουσιαστικά σου ζητείται να στηρίξεις ένα εγχείρημα στο οποίο συμμετέχεις, μιλάω τώρα για το εσωτερικό μας και αν ο οποιοσδήποτε δεν έχει λεφτά φυσικά και δεν βάζει. Αυτό είναι το λεγόμενο πνεύμα της αμοιβαιότητας. Έως τώρα αυτός ο τρόπος οργάνωσης όσον αφορά το αντιεμπνευματικό έχει λειτουργήσει σε καταλυτικό βαθμό. Δηλαδή, ίσως να έχουμε μεγαλύτερο πρόβλημα όσον αφορά τη συνεισφορά του κόσμου στο περιεχόμενο των τοποθετήσεων που κάνει παρά στο οικονομικό ζήτημα. Πέρα όμως από το εσωτερικό μας, πως οργανωνόμαστε απέναντι σ' αυτήν την αντιεμπνευματική δράση. Για μας, έχουν υπάρξει κατά καιρούς περιπτώσεις ανθρώπων, που στηρίζουν το εγχείρημα και δεν συμμετέχουν κατ' ανάγκη στη συνέλευση του θερσίτη. Στηρίζουν, δηλαδή τις έντυπες προσπάθειες, δηλαδή το εγχείρημα, αλλά αυτές οι προσπάθειες είναι χαρακτηριστικό ότι έχουν προκύψει μέσα από σχέσεις και είναι σαφείς. Δηλαδή, οι άνθρωποι αυτοί οι οποίοι έχουν συνεισφέρει και έχουν κατανοήσει την αντίληψη του αντιεμπνευματικού και έχουν προθυμοποιηθεί οι ίδιοι από μόνι τους να ενισχύσουν το εγχείρημα. Για μας στο χώρο του θερσίτη δεν θέλουμε τίποτα να αγοράζεται και τίποτα να πουλιέται. Αυτή η προσπάθεια μας συνδέεται πολύ με την επιδίωξη μας να μπλοκάρουμε οποιαδήποτε εμπορευματική σχέση των ανθρώπων μέσα στο στέκι αλλά και προφανώς τη λογική που καθορίζουν τα εμπορεύματα και τα αντίτιμα τους φυσικά. Όσον αφορά, τα έντυπα συντρόφων τα οποία έρχονται στο στέκι ή μας δίνονται, που έχουν αντίτιμο εμείς ακολουθούμε το εξής μοντέλο: παίρνουμε ένα έντυπο από τη σειρά αυτών των έντυπων, τα βάζουμε σ' έναν εμφανή χώρο στο στέκι και παραπέμπουμε είτε με σημείωμα είτε προφανώς και με γνωριμία τον άνθρωπο που έρχεται στο στέκι για να δει τα έντυπα να πάρει και να ενημερωθεί, τον παραπέμπουμε είτε τηλεφωνικά είτε μέσα από σχέσεις στον άνθρωπο, που έφερε τα έντυπα στο στέκι. Τώρα ένα άλλο χαρακτηριστικό του θερσίτη και το τελευταίο είναι ότι είναι ένας χώρος αυτόνομος. Όταν λεμε αυτόνομος, όμως εννοούμε φυσικά ότι λειτουργεί με τα δικά του μέσα. Αρνείται οποιαδήποτε χορηγία ή πρόσφορα ή αναφορά ακόμα από θεσμιζμένους φορείς, όργανα, μηχανισμούς, ντόπιους δήμαρ-

χους και δε το λεω τυχαία αυτό. Εμείς προκρίνουμε στον αντίποδα των λεγόμενων θεσπισμένων λύσεων και προτείνουμε την άμεση επαφή και επικοινωνία. Προτείνουμε τα μέσα τα οποία χειριζόμαστε οι ίδιοι, τη δομή και τη χρήση των οποίων την καθορίζουμε εμείς οι ίδιοι στα πλαίσια της αυτοοργάνωσης και είμαστε εχθρικοί απέναντι σε οποιαδήποτε οργανωμένο διαμεσολαβητικό μηχανισμό και καθεστωτικό μέσο. Θέλω να αναφέρω εδώ δυο-τρία παραδείγματα. Επειδή, στην περιοχή υπάρχει σαφώς έντονη παρουσία, κατά καιρούς έχει κεντρίσει το ενδιαφέρον διαφόρων τοπικών παραγόντων να αποκτήσουν σχέσεις με τον θερσίτη ή να παρέμβουν στον τρόπο του λειτουργίας και αυτό αφορά κυρίως τους δημάρχους. Ένας δήμαρχος συγκεκριμένα, που είναι μόνιμος έχει κατά καιρούς προσπαθήσει να μας προσεγγίσει για διάφορα ζητήματα και σε διάφορες συγκυρίες. Για παράδειγμα, είχε κάνει μια προσπάθεια σε αυτήν την κατάληψη που σας είπα εν καιρώ πολέμου, είχε κάνει να φανεί ότι δεν είναι κατάληψη αλλά ουσιαστικά μία παραχώρηση του δήμου, όπου μαζεύεται νεολαία και ότι μας ενώνει το αντιπολεμικό. Αλλά απέναντι σ' αυτήν την στάση, φυσικά έπαιξε η συνέχεια της κατάληψης και μάλιστα υπήρξε και ένας έντονος επιθετικός λόγος στη μικροφωνική της κατάληψης και ξανά δεν έκαναν καμία άλλη προσπάθεια. Είχαν μια διάθεση να έρχονται στην αρχή μόλις γινόταν η κατάληψη. Επίσης, παλαιότερα ο ίδιος δήμαρχος την περίοδο που ασχολιόμασταν με το ζήτημα των ουσιών και των ναρκωτικών, βλέποντας γενικώς ότι οι εκδηλώσεις του θερσίτη συσπειρώνουν κόσμο, και συγκεκριμένα νεολαία από την περιοχή, είχε κάνει μια προσπάθεια να έρθει και να στηρίξει αυτή τη κίνηση ενάντια στα ναρκωτικά όπως φυσικά αυτός την αντιλαμβανόταν αλλά φυσικά αντιμετωπίστηκε το ίδιο εχθρικά. Και ένα τρίτο παράδειγμα ήταν το γεγονός ότι όσο ψευτοπροοδευτικός θέλει να φαίνεται αυτός ο δήμαρχος είχε διοργανώσει αυτός και διάφοροι άλλοι πανεπιστημιακοί, μια εκδήλωση αλληλεγγύης στους μετανάστες, έτσι την ονόμαζε, στην οποία ο θερσίτης παρενέβει με λόγο και τέθηκε με δυναμικό χαρακτήρα και με κάποιο τρόπο σταμάτησε να λειτουργεί αυτή η εκδήλωση ή τουλάχιστον πήρε άλλη κατεύθυνση. Αυτά σε γενικές γραμμές, τώρα εντάξει ας τοποθετηθούν και άλλοι σύντροφοι. Πληροφοριακά, εμείς έχουμε κάνει μια προσπάθεια να συλλέξουμε από το αρχείο μας ένα έντυπο, μια αφίσα, ένα κεί-

μενο που φέραμε μαζί μας και έχουμε τη δυνατότητα να δώσουμε σ' αλλά στέκια. Έχουμε ετοιμάσει κάποιους φακέλους, κάποια κουτιά και θέλουμε να ανταλλάξουμε τουλάχιστον κάποιες διευθύνσεις με καινούργια στέκια. Υπάρχουν 30 αριθμημένα τεμάχια, δεν χρειάζεται να διακοπεί η διαδικασία, αν υπάρχουν εδώ σύντροφοι από άλλα στέκια, που προφανώς υπάρχουν ας μας προσεγγίσουν να αλλάξουμε διευθύνσεις και να τις επιβεβαιώσουμε.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ «ΚΥΚΝΟΣ»

[ΞΑΝΘΗ]

Πριν δύο χρόνια η τότε συνέλευση αναρχικών αντιεξουσιαστών Ξάνθης και νυν Αντιεξουσιαστική κίνηση έβλεπε σαν αναγκαιότητα την ύπαρξη ενός ανοικτού κοινωνικού κέντρου και κάλεσε κάποιες συνελεύσεις με άτομα που κινούνταν στο χώρο της αριστεράς. Μετά από κουβέντες ενός μήνα καταλήξαμε στο να δημιουργήσουμε ένα ανοιχτό κοινωνικό κέντρο, μία κατάληψη στο κτίριο Στάλιου, στο κέντρο της Ξάνθης πάνω στα πλαίσια της αμεσοδημοκρατίας, της αυτοοργάνωσης και της αντιιεραρχίας. Στόχος μας ήταν η καθημερινότητα, μια εναλλακτική κοινωνικοποίηση αλλά και η παραγωγή πολιτικού λόγου. Με το που μπαίνουμε στην κατάληψη, αρχές Νοέμβρη του 2002, εμφανίζεται μια έντονη δυναμική, κινείται αρκετός κόσμος μέσα στο στέκι. Μετά όμως από δύο εβδομάδες ενώ «παίρναμε» ρεύμα παράνομα, έρχεται η ΔΕΗ και μας το κόβει. Αυτό σε συνδυασμό με μια βεβιασμένη προσπάθεια από εμάς, αυτόν τον κόσμο να τον στρέψουμε προς το πιο πολιτικό, αρχίζει και παρακάμζει την φάση (οδηγεί την αρχική κατάσταση σε παρακμή;). Το κτίριο είναι σε πανεπιστημιακό ιδιοκτησιακό καθεστώς, κάνει κάποιες προσπάθειες να μπει μέσα ανά εξάμηνο και αλλάζει τις κλειδαριές αλλά το ανακαταλαμβάνουμε εμείς την άλλη μέρα. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα από κει και πέρα το στέκι να έχει σκαμπανεβάσματα και να μην είναι αυτό που θέλαμε ουσιαστικά στην αρχή, ένας ανοιχτός δηλαδή κοινωνικός χώρος. Παράλληλα στεγάζει πολιτικές συλλογικότητες, όπως η αντιεξουσιαστική κίνηση, η αντιπολεμική – αντιιμπεριαλιστική κίνηση Ξάνθης, μια αγωνιστική πρωτοβουλία μαθητών που είχε δημιουργηθεί,

η πρωτοβουλία αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και διάφορες συλλογικότητες. Πέρα από ζητήματα της καθημερινότητας, μας απασχόλησαν και πολιτικά ζητήματα όπως ο πόλεμος, η Ευρωπαϊκή σύνοδος, οι πρόσφυγες. Πέρυσι έγινε μια σχετική προσπάθεια να ανακάμψει το στέκι μ' ένα τριήμερο για τα γενέθλιά του, όπου καλέστηκαν στέκια από όλη την Ελλάδα. Δυστυχώς συνέπεσε η απεργία πείνας των 5 και δεν μπόρεσε να έρθει πάρα πολύς κόσμος. Γενικά, πάλι δεν μπόρεσε να ανοιχτεί. Κινούνταν σπασμωδικά. Και αυτό που γινόταν ουσιαστικά κάθε εβδομάδα ήταν μια προβολή και κάποια συντροφικά γλέντια. Πέρυσι πριν το καλοκαίρι, μαζεύτηκε κάποιος κόσμος με ανοιχτό κάλεσμα, με αφισάκι και καταλήξαμε πλέον η συνέλευση του στεκιού να είναι διαχειριστική. Να μην παράγει δηλαδή πολιτικό λόγο και να δημιουργηθεί, βιβλιοθήκη, καφενείο και κάποιες ομάδες εργασίας, αν μπορούν να υπάρξουν. Δυστυχώς, όπως κάθε καλοκαίρι το κίνημα πάει διακοπές και όταν επιστρέψαμε αυτό το πράγμα είχε ατονήσει τελείως. Από τον Σεπτέμβριο μέχρι τώρα στην ουσία η κατάληψη είναι γραφεία της αντιεξουσιαστικής κίνησης. Κάτι που δεν θέλουμε και δεν είναι στους στόχους μας. Έγινε, λοιπόν συνέλευση μ' ένα κάλεσμα του αρχικού πυρήνα και είπαμε να δουλέψουμε πάνω στο πλαίσιο που είχε συμφωνηθεί από πέρυσι, να είναι δηλαδή η συνέλευση του στεκιού διαχειριστική. Σας μεταφέρω αυτές τις πληροφορίες, δηλαδή μια μικρή ιστορική αναδρομή και ποιοι είναι οι στόχοι μας από εδώ και πέρα. Τώρα θα μιλήσω προσωπικά, για κάποιες πολιτικές σκέψεις, κάποιες εμπειρίες που αποκόμισα από κει μέσα. Κάθε ανατρεπτικό κίνημα, που θέλει να έχει μια συνέχεια στο χρόνο και μία ουσία ύπαρξης πρέπει να αναπτύξει τις δικές του ξεχωριστές δομές, δηλαδή την παραγωγή διαφορετικής καθημερινότητας, κουλτούρας, πολιτισμού ακόμα και παραγωγικών σχέσεων, δηλαδή να ενταχθεί στον παραγωγικό ιστό. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι οι μοναδικές επαναστάσεις που πέτυχαν και εδραιώθηκαν είναι οι αστικές, διότι η αστική τάξη του 1800 κατάφερε ακριβώς να δουλέψει εκτός φεουδαρχίας. Πάνω σ' αυτήν τη θεώρηση πιστεύω στην αναγκαιότητα αυτών των εναλλακτικών κοινωνικών κέντρων, τα οποία να προωθούν την εναλλακτική κοινωνικοποίηση. Να παράγουμε τη δική μας καθημερινότητα, τη δική μας κουλτούρα και τον δικό μας πολιτισμό. Και σ' ένα δεύτερο επίπεδο αν μπορούμε να ενταχθούμε και σ' αυτό

που ονομάζεται παραγωγικός ιστός. Αυτό που έχουν καταφέρει στη δυτική Ευρώπη και κυρίως στη Γερμανία με κάποιες κολλεκτίβες, που φτιάχνουν παπούτσια και άλλα διάφορα πράγματα. Όσον αφορά την Ελλάδα, έγινε ένα περίεργο βήμα με τα κοινωνικά κέντρα. Στην Ιταλία και τη Γερμανία οι ανάγκες που πήγαν να εξυπηρετήσουν οι καταλήψεις, ήταν η ανάγκη της στέγασης, μια πολύ βασική ανάγκη και από κει και πέρα δημιουργήθηκε και μία εναλλακτική κουλτούρα μέσα από αυτά. Στην Ελλάδα το δύσκολο της υπόθεσης ήταν ότι το πρόβλημα στέγασης δεν υπήρχε, έτσι οι εμείς οι ίδιοι έπρεπε να δημιουργήσουμε ανάγκη στον κόσμο για μια εναλλακτική κουλτούρα και ένα διαφορετικό πολιτισμό, το οποίο είναι πολύ δύσκολο να δημιουργήσεις εσύ μια ανάγκη όταν η ίδια η κοινωνία δεν την αντιλαμβάνεται ως τέτοια. Αυτές είναι κάποιες αντικειμενικές συνθήκες για τις καταλήψεις στην Ελλάδα. Για τα στέκια τώρα σαν υποκειμενικοί παράγοντες αυτό που βλέπω εγώ σαν κριτική, και αυτό που είπε ο Χάρης πριν, είναι ότι πολλά στέκια κλείνονται στον εαυτό τους. Ο κόσμος, δηλαδή που τα απαρτίζει, πιστεύει ότι είναι μια νησίδα ελευθερίας και καταλήγει μια κλειστή παρέα στο τέλος, η οποία δεν μπορεί να ανοιχτεί κοινωνικά, δεν μπορεί να έχει δηλαδή μια κοινωνική απεύθυνση. Επίσης, δυστυχώς στην Ελλάδα (η υπόθεση των στεκιών) περιορίστηκε μόνο στον αναρχικό χώρο με τις όποιες ιδεολογικές αγκυλώσεις έχει αυτός – η αποκλειστική σύνδεση τέλος πάντων των στεκιών και των καταλήψεων με τον αναρχικό χώρο για μένα είναι λάθος.

ΧΩΡΟΣ ΑΝΤΙΙΕΡΑΡΧΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ & ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

[ΜΥΤΙΛΗΝΗ]

Εμείς δεν καταφέραμε να βγάλουμε μια απόφαση για να έχουμε εδώ πέρα μια συγκεκριμένη γνώμη και άποψη. Θα μιλήσω περισσότερο για την εμπειρία μου σ' αυτό το χώρο. Καταρχήν, στη Μυτιλήνη υπήρξαν από παλιότερα κάποιες κινήσεις, κάποιες καταλήψεις, το 2000 νομίζω, οι οποίες δεν κατάφεραν να κρατήσουν. Υπήρχε ένα σπίτι το οποίο νοικιαζότανε όμως δεν ήταν ανοιχτό γιατί δεν ήξερε η ιδιοκτήτρια τι γινόταν εκεί πέρα. Από τον περασμένο Γενάρη μετακομίσαμε σ' ένα χώρο που υπάρχει η δυνατότητα να είναι ανοιχτός. Στην ουσία συζητούσαμε για αυτόν το χώρο πολύ πριν να μπορούμε αλλά ακόμα και όταν μπήκαμε, συζητούσαμε για το πως θα λειτουργεί και το τι θα συμβαίνει και τυπικά ανοίξαμε τον Μάιο που μας πέρασε. Η βάση του στεκιού είναι το να είναι αντι-ιεραρχικό και ένας χώρος επικοινωνίας ενάντια στην αλλοτρίωση που υπάρχει. Από το καλοκαίρι κάναμε προβολές κάθε Τετάρτη σ' ένα χώρο που μας έδωσε ένας γείτονας αρκετά μεγάλο (μάλλον για ανοιχτό χώρο πρόκειται). Στο στέκι λειτουργεί δανειστική βιβλιοθήκη καθημερινά και υπάρχει χαριστικό παζάρι, το οποίο επίσης λειτουργεί καθημερινά. Κάθε Κυριακή γίνεται φαγοπότι τα μεσημέρια και υπάρχει και καφενείο, που είναι και αυτό ανοιχτό καθημερινά. Το στέκι είναι κλειστό μόνο το Σάββατο. Γενικώς, πηγαινοέρχεται κόσμος από το πρωί μέχρι το βράδυ. Έγιναν και κάποιες δράσεις, οι οποίες είναι κυρίως ευκαιριακές. Δεν υπάρχει, δηλαδή μια συνέχεια στις δράσεις του στεκιού, όπως ήταν για τα μεταλλαγμένα, για τους ολυμπιακούς και διάφορες αντιρατσι-

στικές δράσεις. Υπάρχει σκοπός να δημιουργηθούν ομάδες αυτοδιδασκαλίας, όπως για παράδειγμα σκακιού, κιθάρας, ή επισκευών ποδηλάτων και κάποια άλλα πράγματα. Πολλά απ' τα οποία ήδη συμβαίνουν αλλά κάπως άτακτα. Κάποια στιγμή θα γίνουν σε συγκεκριμένες μέρες. Το στέκι λειτουργεί με βάση τη διαχειριστική συνέλευση που έχει και ένα ρόλο πολιτικό αλλά εδώ πέρα υπάρχει πρόβλημα. Δεν έχουμε ξεκάθαρο πολιτικό λόγο και αυτό συμβαίνει λόγω του ότι δεν υπάρχει ομοιογένεια στις απόψεις επειδή το στέκι απαρτίζεται κυρίως από φοιτητές, δηλαδή οι ντόπιοι είναι δύο και ένα ακόμα παιδί που είναι 12 χρόνια. Οι φοιτητές από διάφορα μέρη, με διαφορετικές ιδέες, λειτουργούσαν σε διαφορετικούς χώρους, είχαν διαφορετική θεώρηση των πραγμάτων. Γι' αυτό είναι λίγο δύσκολο να βρούμε μια κοινή συνισταμένη ορισμένες φορές. Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε σχετικά με την κοινωνική απεύθυνση, είναι ότι επειδή είναι μικρή η κοινωνία και το στέκι απαρτίζεται κυρίως από φοιτητές, η γνώμη του στεκιού και των μελών του δεν μπορεί να ριζώσει ούτε να γίνει αποδεκτή από την κοινωνία. Περισσότερο όχι επειδή θα συμφωνεί ή θα διαφωνεί αλλά επειδή είμαστε φοιτητές και όχι ντόπιοι, υπάρχει ένα κλίμα τοπικισμού γενικότερα. Βέβαια υπάρχουν και οι διαπροσωπικές σχέσεις, πάνω σ' αυτό νομίζω στηρίζεται περισσότερο η διάδοση των ιδεών αλλά και πάλι αυτές περιορίζονται δεν γίνονται τόσο πολύ με ντόπιους. Έτσι έχουμε πρόβλημα το πως θα προσεγγίσουμε την γειτονιά ν' έρθει στον χώρο και να συζητήσει μαζί μας. Επίσης, υπάρχει το άλλο πρόβλημα, επειδή ήμαστε φοιτητές άλλοι τελειώνουν και φεύγουν, οπότε δεν υπάρχει μια διαρκής ζύμωση και πολλά πράγματα επαναλαμβάνονται από την αρχή. Πολλοί φεύγουν το Πάσχα. Γενικά, δεν υπάρχει μια κατάσταση που να βρίσκονται όλα τα μέλη του στεκιού στο στέκι για αυτό υπάρχει και το πρόβλημα που αντιμετωπίζει η διαχειριστική συνέλευση, να μην ξέρουμε πια ποιοι αποτελούν την διαχειριστική συνέλευση του στεκιού. Ορισμένες φορές κολλάμε στο να πάρουμε κάποιες αποφάσεις. Ένα άλλο πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε είναι το οικονομικό, επειδή είμαστε με ενοίκιο πολλές φορές στριμωχόμαστε πολύ να το βγάλουμε ή θέλουμε να κάνουμε κάποιες δουλειές μέσα στο χώρο και πάλι δεν βγαίνουν τα λεφτά. Το αντιμετωπίζουμε με την συνεισφορά του καθενός όμως δεν αντιμετωπίζεται εύκολα. Στην επαρχία δεν βιώνεις

κάποια πράγματα άμεσα όπως τα βιώνεις σε μια μητρόπολη, σ' ένα μεγάλο αστικό κέντρο, τα πράγματα εκεί πέρα κινούνται πιο αργά, υπάρχει μια χαλαρότητα. Έτσι κάποια πράγματα είτε από ελλιπή πληροφόρηση τα μαθαίνουμε κάπως αργά και δεν προλαβαίνουμε να δράσουμε, είτε υπάρχει το πρόβλημα να καταφέρουμε να βρεθούμε αρκετοί, ώστε να μπορέσουμε να το κουβεντιάσουμε και να κάνουμε κάτι για αυτό. Για να κλείσω, πιστεύω ότι το στέκι αυτή την στιγμή αντιμετωπίζει μεγάλα προβλήματα αλλά τουλάχιστον δεν αντιμετωπίζει το πρόβλημα του να κλειστεί στον εαυτό του. Γίνονται προσπάθειες στο να είναι ανοιχτό αλλά εκεί σκοντάφτεις στο ότι υπάρχει μια περίοδος, όπως μετά το καλοκαίρι. Σε αντίθεση με όταν ανοίξαμε που γίνονταν συνελεύσεις με 20-25 άτομα, τώρα έχουμε καταντήσει να είμαστε 5-10 άτομα και από την στιγμή που δεν έρχεται ο «δικός μας» κόσμος στο χώρο υπάρχει πρόβλημα στο να έρθουν και άλλοι άνθρωποι σ' αυτόν.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

[ΗΡΑΚΛΕΙΟ]

Γεια σας, είμαστε από το Ηράκλειο Κρήτης όπου ο ήλιος λάμπει ακόμα. Έχουμε έρθει 5-6 άτομα από την κατάληψη Ευαγγελισμού. Η κατάληψη Ευαγγελισμού αριθμεί γύρω στα δυόμισι χρόνια ζωής. Ξεκίνησε από μια κίνηση κυρίως φοιτητών, οι οποίοι ήθελαν να στεγάσουν πολιτικές και πολιτιστικές δραστηριότητες, όμως με το πέρασμα του χρόνου έγινε ένα άνοιγμα και στην τοπική κοινωνία. Έτσι παρόλο που η πλειοψηφία του κόσμου, που συμμετέχει είναι κυρίως φοιτητές συμμετέχουν και ντόπιοι, και οποιοσδήποτε ενδιαφέρεται και μοιράζεται τις ανησυχίες μας. Όταν μπήκαμε μέσα στο κτίριο ήμασταν ένας μεγάλος αριθμός ατόμων, όμως στην συνέχεια καλώς ή κακώς φυλλορρόφησε. Έτσι ώστε καταλήξαμε να μένουμε αρκετοί άνθρωποι, οι οποίοι βάλαμε κάποια χαρακτηριστικά και μια συγκεκριμένη δομή. Η δομή, η οποία έχουμε είναι αντιεξουσιαστική, αντιεραρχική και η συνέλευση δεν αποτελεί μια συγκεκριμένη πολιτική ομάδα και δεν προσπαθεί να τοποθετηθεί επί παντός επιστητού. Ο στόχος της είναι να στεγάζει πολιτικές και πολιτιστικές δραστηριότητες και όσον αφορά την επαρχία να αποτελεί ένα πόλο συσπείρωσης για όποιον έχει πολιτικές ανησυχίες και να χρησιμοποιείται ο χώρος ως εφαλτήριο για να παίρνονται πρωτοβουλίες ατόμων, συλλογικοτήτων, ομαδοποιήσεων, οι οποίες αναλαμβάνουν και τον κύριο όγκο της πολιτικής δουλειάς. Όσον αφορά τις δραστηριότητες που στεγάζονται, κάθε Τετάρτη έχουμε συνέλευση και κάθε Τρίτη παίζουμε βιντεοπροβολές. Από κει και πέρα έχουμε στεγάσει θεατρικά, πολιτικές εκδηλώσεις και προσπαθούμε ο χώρος να είναι όσο το περισσότερο ανοιχτός γίνεται. Από κει και πέρα σημεία σταθμοί όσον αφορά την κατάληψη Ευαγγελισμού είναι κάποιες πρωτοβουλίες που έχουν παρθεί, όπως πριν από δύο χρόνια η «πρωτοβουλία Κρήτης ενάντια στον πόλεμο και την κοινωνική τους ειρήνη», όπου συμμετείχαν άτομα και ομάδες μέσα από την κατάληψη και όχι η ίδια η συνέλευση της κατάληψης και

η οποία κάλεσε τον αποκλεισμό της βάσης στη Σούδα πριν από δύο χρόνια. Επίσης, συμμετείχαμε κάποιοι από εμάς, πάλι όχι σαν συνέλευση, στο κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, όπως εκφράστηκε στην Θεσσαλονίκη. Σαν τρίτο, πάλι σαν πρωτοβουλία ατόμων, σχηματίστηκε η «πρωτοβουλία αλληλεγγύης Ηρακλείου», η οποία ασχολήθηκε με το ζήτημα των 7 και έκανε κάποιες καταλήψεις σε διάφορα δημόσια κτίρια, όπως επίσης πορείες και διάφορες κινητοποιήσεις. Και σαν τελευταία κινητοποίηση, η οποία τελείωσε με την περασμένη χρονιά, ήταν η κινητοποίηση που είχαμε σε σχέση με τα γεγονότα στην ασφάλεια Ηρακλείου (βλ. δολοφονία Ηρακλή Μαραγκάκη), που είχαμε έξι συλληφθέντες, μία πρωτοβουλία πάλι από άτομα μέσα από την κατάληψη. Αυτά τα τέσσερα σημεία-σταθμοί αποτέλεσαν κάτι σαν «κινηματικό πανεπιστήμιο» για τα άτομα που δρουν στην κατάληψη αλλά όχι για την ίδια την συνέλευση της κατάληψης, η οποία προτιμάει να μην έχει μια ξεκάθαρη πολιτική τοποθέτηση και αφήνει αυτό το μερίδιο σε ανθρώπους και πρωτοβουλίες. Αυτό είναι επιλογή της συνέλευσης του Ευαγγελισμού.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ROSA NERA

[ΧΑΝΙΑ]

Η κατάληψη είναι σχετικά νέα, λειτουργεί εδώ και 4 μήνες έχει σαν βάση την αντιιεραρχική δομή και λειτουργεί αυτοοργανωμένα. Είναι επίσης και κατάληψη στέγης. Έχουν γίνει και κάποιες εκδηλώσεις, έχει καλεστεί μια πορεία και ένα διήμερο για το παλαιστινιακό και κάποια άλλα πράγματα. Έγινε και ένα γλέντι για την γειτονιά έτσι ώστε να δημιουργήσουμε κάποιες σχέσεις μ' αυτή. Τώρα επειδή είμαστε κάπως νέα σαν κατάληψη κάνουμε κάποιες συζητήσεις μεταξύ μας, ώστε να δούμε σε τι βάση θα κινηθούμε, αυτά βασικά. Και όποιος θέλει, έχουμε από τις καλύτερες θέες να έρθει να πιει καφεδάκι.

ΑΥΤΟΔ*ΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΠΑΛΙΑΣ ΠΟΛΗΣ

[ΠΑΤΡΑ]

Το στέκι λειτουργεί από το περασμένο Φεβρουάριο και συμμετέχουν άτομα που παλαιότερα συμμετείχαν σε άλλα εγχειρήματα ή στέκια τα οποία όμως είχαν διαγράψει ένα κύκλο. Επιπλέον, η συμμετοχή πολλών φοιτητών και γενικά κόσμου που εναλλάσσεται δημιουργεί πρόβλημα για τη δημιουργία σταθερής συνέλευσης. Αρχικά, βρεθήκαμε κάποια άτομα στις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις και έπειτα σε διάφορες δράσεις για τους 7, όπου λειτουργούσε συνέλευση. Έτσι, αποφασίσαμε να νοικιάσουμε ένα χώρο, και όχι να κάνουμε κατάληψη, όχι λόγω πολιτικής διαφωνίας αλλά προτιμήσαμε τον χρόνο που θα χρειαζόταν για την διατήρηση μιας κατάληψης να τον αφιερώσουμε σ' άλλα πράγματα. Ως στόχος του στεκιού έχουμε την καθημερινότητα και την ύπαρξη ενός χώρου συνεύρεσης ατόμων που γνωρίζονται, αλλά και την επαφή με την υπόλοιπη κοινωνία της Πάτρας. Επιπλέον, η δημιουργία ενός σημείου αναφοράς για τον αντιεξουσιαστικό λόγο, ώστε να γίνει γνωστός στην τοπική κοινωνία. Το στέκι λειτουργεί με τις αρχές της αντιιεραρχίας, αντιεξουσίας και της αντιεμπορευματοποίησης. Όσον αφορά το αντιεμπορευματικό, και πως το αντιλαμβανόμαστε, έχουμε καταλήξει μέσα από διαδρομές και εμπειρίες στο να μη βγαίνει κέρδος. Για παράδειγμα, λειτουργεί βιβλιοπωλείο και καφενείο, όπου ο στόχος είναι η αυτοσυντήρηση και να βγαίνουν κάποια λειτουργικά έξοδα του στεκιού. Στο ζήτημα της κοινωνικής απεύθυνσης, μας ενδιαφέρει κυρίως σε τοπικό επίπεδο να ασχοληθούμε με ζητήματα επικαιρότητας αλλά και να θέσουμε κάποια ζητήματα. Γίνονται κάποιες δράσεις αντιπληροφόρησης και προσπάθειες για επαφή με τη γειτονιά, όπως κάποιες προβολές. Τα αιχμιακά ζητήματα που απασχολούν το στέκι είναι η αντιπληροφόρηση

σε θέματα που δεν είναι γνωστά στην τοπική κοινωνία, θα θέλαμε να ασχοληθούμε επιπλέον με ζητήματα τοπικών αντιστάσεων. Επιπλέον, το ζήτημα της πόλης και τους δημόσιους χώρους και γενικά της αυτοοργάνωσης εκτός στεκιών, όχι σαν εναλλακτικό τρόπο ζωής αλλά ως προώθηση του ταξικού ανταγωνισμού και της κοινωνικής απελευθέρωσης.

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΑΝΤΙΕΞ*ΤΙΚΟ ΣΤΕΚΙ

[ΠΑΤΡΑ]

Λειτουργεί εδώ και 3,5 χρόνια. Τα άτομα προϋπήρχαν σ' άλλες ομάδες, που έκαναν κάποιες κουβέντες και εκδηλώσεις. Η ανάγκη ύπαρξης αυτού του χώρου προέκυψε τόσο ως μια κάλυψη ανάγκης σε πολιτικό επίπεδο για ύπαρξη χώρου για συνελεύσεις, βιβλιοθήκη, αρχείο όσο και σ' ένα ευρύτερα πολιτιστικό επίπεδο, ώστε άτομα να εκφράζονται μέσω μουσικής. Γι' αυτό υπάρχει και αντιεμπορευματικό στούντιο στο στέκι. Επίσης, υπήρχε η ανάγκη ενός σημείου αναφοράς στη πόλη, ανοιχτό σε άτομα που θέλουν να εκφράσουν και να μοιραστούν την αποψη τους και για την ύπαρξη κοινών δράσεων. Η διαχείριση του χώρου γίνεται μέσω μια διαχειριστικής συνέλευσης που δεν είναι τακτική. Επίσης, στο στέκι υπάρχουν διάφορες πολιτικές ομάδες και πρωτοβουλίες που κάνουν διάφορες πολιτικές ομάδες και πρωτοβουλίες που κάνουν διάφορες δράσεις. Όσον αφορά την ομάδα του στεκιού για θέματα κοινού ενδιαφέροντος, όπου υπάρχει κοινή πολιτική βάση, διατυπώνουμε μια άποψη και κάνουμε κάποια δράση σαν πολιτική οντότητα, σαν στέκι. Γενικά, η ύπαρξη ατόμων στη συνέλευση δεν τους αποκλείει από την ύπαρξη σε άλλα εγχειρήματα, εκτός στεκιού. Στο ζήτημα της απεύθυνσης στη γειτονιά, αντιμετωπίζουμε με τον ίδιο τρόπο τη γειτονιά όπως όλη την πόλη. Γενικά, βλέπουμε το στέκι ως ένα μέσο ανάμεσα στα άλλα που συμβάλλει στον αγώνα για τη καταστροφή της εξουσίας. Υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να θεωρηθεί το στέκι ως αυτοσκοπός. Όσον αφορά εμάς όμως είναι απλά η συντήρηση ενός χώρου αλλά πάνω απ' όλα είναι η επίθεση σε θεσμούς της εξουσίας. Όσον αφορά την καθημερινότητα, η ύπαρξη ενός χώρου κοινής διαχείρισης που λειτουργεί με βάση την αλληλεγγυη, τον αλληλοσεβασμό, την ελεύθερη έκφραση των

ατόμων και γίνεται σύναψη σχέσεων με βάση την αντιεμπνευματική λογική, θεωρούμε ότι είναι μέρος του αγώνα για την επανάκτηση της ζωής. Όμως, κάθε άνθρωπος θα περάσει σε κάποια φάση από χώρους αποικιοκρατημένους, απο αλλοτριωμένες σχέσεις όπως ο εργασιακός χώρος, το σχολείο, το πανεπιστήμιο γι' αυτό και είναι δύσκολο να αποβάλλουμε κάθε είδους αλλοτριώσεις. Γι' αυτό ελλοχεύει ο κίνδυνος να λειτουργούν τέτοιοι χώροι ως βαλβίδες εκτόνωσης από τα καθημερινά προβλήματα. Εμείς από τη μεριά μας προσαπαθούμε να περιορίσουμε τέτοια προβλήματα. Οι δραστηριότητες του στεκιού είναι η ύπαρξη ενός στούντιο, όπου τα προβλήματά του επιλύονται μέσα από τη διαχειριστική συνέλευση και όχι από κάποια ξεχωριστή συνέλευση. Το στούντιο δεν λειτουργεί ως ένας εναλλακτικός χώρος για πρόβες, αλλά γενικά θεωρούμε τη μουσική ως ένα τρόπο για διάδοση των ιδεών μας. Γι' αυτό τα γκρουπ, που συμμετέχουν και στην ομάδα του στεκιού έχουν τις ίδιες αξίες και αρχές με τις οποίες λειτουργεί το στέκι. Τα μηχανήματα που υπάρχουν χρησιμοποιούνται για αυτοοργανωμένες εκδηλώσεις, που έχουν πολιτικό και μη εμπορευματικό σκοπό. Το αυτοοργανωμένο καφενείο λειτουργεί για να δημιουργηθεί ένα σημείο αναφοράς για επικοινωνία και για τη διάδοση κάποιου υλικού, μέσω της βιβλιοθήκης και του αρχείου. Ενίοτε λειτουργεί πρωτοβουλιακά και βιβλιοπωλείο. Επιπλέον, η ύπαρξη βιβλιοθήκης και αρχείου συμβάλει στην αυτομόρφωση μας. Οι εκδηλώσεις αποτελούν μέσο για απεύθυνση στη κοινωνία και για να μοιραστούμε τις απόψεις μας. Γίνονται με άξονα τις πολιτικές και κοινωνικές συγκυρίες και το τί θεωρούμε εμείς σημαντικό στην τρέχουσα περίοδο. Οι εκδηλώσεις είναι συνήθως μικροφωνικές, προβολές ταινιών, συναυλίες με στόχο την επικοινωνία και τη διάχυση του λόγου και κάθε φορά ανάλογα με το είδος της εκδήλωσης επιλέγεται και ο κατάλληλος χώρος. Στις συναυλίες δεν υπάρχει κανενός είδους αντίτιμο είτε στην είσοδο είτε με την ύπαρξη μπαρ, για την κατάργηση κάθε εμπορευματικής συνδιαλλαγής και με βασικό άξονα την κατάργηση σχέσεων αγοραπωλησίας.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ TERRA INCOGNITA

[ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ]

Μπήκαμε στην κατάληψη στις 29 Φλεβάρη του περασμένου χρόνου. Καταλήξαμε σ' αυτήν την απόφαση ύστερα από τις δράσεις για τους 7 και ιδίως με το δικαστήριο των Φουρλή-Γκινάλα, όπου αναπτύχθηκε ένα κλίμα εμπιστοσύνης. Κεντρικό ζήτημα για μας είναι η παρουσία στο δρόμο και η άμεση δράση. Γι' αυτό οργανώνουμε και συμμετέχουμε σε διαδηλώσεις και κινήσεις και σ' άλλες πόλεις. Ο τρόπος λειτουργίας της κατάληψης είναι μέσω μιας διαχειριστικής συνέλευσης, που είναι στην ουσία ίδια με την «Αντιεξουσιαστική συνέλευση Αλληλεγγύης». Παράλληλα, λειτουργούν πρωτοβουλίες για διάφορα θέματα, που δρουν σχετικά αυτόνομα αλλά έχουν μια σχετική αλληλεπίδραση. Στο ζήτημα της καθημερινότητας, ένας τέτοιος χώρος καλύπτει τις ανάγκες αυτοοργάνωσης στην καθημερινή ζωή κάτι που δεν προσφέρουν οι πολιτικές ομάδες. Ετσι, λειτουργεί βιβλιοθήκη, φωτογραφικός θάλαμος, αρχείο, κουζίνα, βιντεοθήκη κ.τ.λ. Οργανώνονται επίσης προβολές κάθε Πέμπτη. Το τελευταίο καιρό λειτουργούν κάποιες πρωτοβουλίες για τα εργατικά ατυχήματα και για δράση στις δυτικές συνοικίες, όπου οι φασίστες δρουν ανενόχλητοι. Όσον αφορά το ανοιχτό/κλειστό της συνέλευσης, επιδιώκουμε μια πραγματική δυναμική, δηλαδή τα άτομα που έρχονται να συμμετέχουν ενεργά και όχι να επαναπαύονται, υπάρχοντας απλά σε μια συνέλευση.

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ

(ΚΑΒΑΛΑ)

Τον τελευταίο καιρό έγιναν κάποιες αλλαγές στην συνέλευση, λόγω της αύξησης των ατόμων και των χώρων. Συγκεκριμένα, η κατάληψη Βύρωνος 3 προέκυψε από κάποια άτομα από το αυτόνομο στέκι, που είχαν ανάγκη στέγασης αλλά ανάπτυξαν και πολιτική δράση. Παλαιότερα υπήρχαν πολιτικές και διαχειριστικές συνελεύσεις, τώρα όμως υπάρχει μία γενική συνέλευση και οι χώροι συνδιαμορφώνονται από τις απόψεις των ατόμων αυτών. Λειτουργεί ομάδα προβολών, ομάδα συναυλιών, που έχει αντιεμπορευματικό και πολιτικό σκοπό, δανειστική βιβλιοθήκη, αρχείο, το οποίο είναι αρκετά μεγάλο καθώς η κατάληψη υπάρχει 20 χρόνια. Επιπλέον, καφενείο το οποίο καλύπτει κάποια έξοδα συντήρησης του χώρου. Επίσης, βρίσκεται υπό διαμόρφωση μια διαχειριστική συνέλευση στο στέκι, στο ΤΕΙ, όπου βρίσκεται ο συναυλιακός χώρος, η οποία λειτουργεί πρωτοβουλιακά και ασχολείται με θέματα που αφορούν το ΤΕΙ.

VILLA AMALIAS

[ΑΘΗΝΑ]

Είμαστε εδώ κάποιοι από τη Villa και θα μιλήσουμε περισσότερο σαν άτομα καθώς το κάλεσμα της Γάτας, μας βρίσκει σε μια περίεργη συγκυρία ολικού επαναπροσδιορισμού από μηδενική βάση της συνέλευσης μας. Γι' αυτό δεν μπορούμε να πούμε πολλά για μελλοντικές πράξεις αλλά θα αναφερθούμε περισσότερο σε ιστορικά στοιχεία και θέματα που απασχόλησαν την κατάληψη. Η Villa είναι μια κατάληψη εδώ και 14 χρόνια, που λειτουργεί παράλληλα σαν κατάληψη στέγης και σαν κοινωνικό κέντρο. Έχει στεγάσει διάφορες πολιτιστικές δραστηριότητες, που έχουν κυρίως αντιεμπορευματικά χαρακτηριστικά. Η ιστορική αρχή έγινε το 1990, όπου έγινε κατάληψη σ' ένα κτίριο στη λεωφόρο Αμαλίας που άνηκε στο Ωνάσειο ίδρυμα και το οποίο εκκενώθηκε έναν μήνα μετά από την αντιτρομοκρατική, χωρίς συλλήψεις. Έπειτα από μικρό χρονικό διάστημα μεταφέρθηκε η κατάληψη στην Αχαρνών και Χέυδεν, η οποία εκκενώθηκε επίσης τρεις φορές και ακολούθησαν τρία δικαστήρια, όπου οι αποφάσεις ήταν αθωωτικές. Αντιλαμβανόμαστε την πορεία της Villas πάντα κινηματικά και ως προς τις ανακατατάξεις στο χώρο, όσα χρόνια λειτουργεί. Στη συνέχεια, το 1992 έγινε ρήξη με κάποια από τα συγκροτήματα που έπαιζαν, καθώς προδόθηκαν αμιγώς αντιεμπορευματικά χαρακτηριστικά σε σχέση με κόσμο που επέλεγε να εκφραστεί. Γι' αυτό αποκλείστηκαν άτομα που έπαιζαν σε επαγγελματικούς χώρους ή συνεργάζονταν με δισκογραφικές εταιρείες. Γενικά, το αντιεμπορευματικό αποτελεί ένα από τα αιχμιακά ζητήματα. Έτσι λειτουργούσε κολεκτίβα έκδοσης δισκογραφικών προσπαθειών, η D.I.Y. RECORDS, η οποία όμως σταμάτησε διότι το ζήτημα της ανεξάρτητης παραγωγής είχε γίνει βίωμα σε κόσμο που ασχολούνταν, γι' αυτό δεν χρειαζόταν τόσο πολύ τη στήριξη μέσα από την Αμαλία. Τα πρώτα χρόνια μέχρι το '96, η λειτουργία του σπιτιού και του στεκιού ήταν αλληλένδετη, δηλαδή η δραστηριότητα του χώρου εκπορευόταν από τη συνέλευση του σπιτιού. Είχαν στεγαστεί πολιτικές και πολιτιστικές ομάδες, βραχείας

κυρίως διάρκειας που είχαν όμως τη δυνατότητα να κάνουν αυτό που επιθυμούσαν. Ακολούθησε μια περίοδος κάμψης από το '96-'99, την οποία αποδίδουμε στα γεγονότα του πολυτεχνείου το '95, με τη σύλληψη 504 ατόμων και την ύφεση που επικράτησε. Επίσης, είχαμε αποχώρηση κατοίκων για προσωπικούς κυρίως λόγους. Από το 2000 υπήρξε αλλαγή της σύνθεσης, με καινούριο κόσμο στην κατάληψη και υπήρξε ένα νέο μοντέλο λειτουργίας του χώρου από τις ομάδες που λειτουργούσαν: τη μουσική ομάδα, τη θεατρική ομάδα, την ομάδα προβολών, ομάδες ξένων γλωσσών που συντόνιζαν τα πράγματα, ενώ η γενική συνέλευση είχε επικυρωτικό χαρακτήρα. Το μοντέλο αυτό λειτούργησε 4 χρόνια και έγιναν διάφορες δραστηριότητες άξιες λόγου, με κορυφαία το διήμερο στο Στρέφη με τη συμμετοχή και άλλων στεκιών και τη μεγάλη πορεία αλληλεγγύης στο στέκι Άνω-Κάτω Πατησίων, όταν απειλήθηκε με καταστολή διότι θεωρούμε, ότι έχουμε κινηματικό ρόλο και λειτουργούμε με βάση το τι συμβαίνει στο χώρο γενικά την εκάστοτε περίοδο.

ΑΥΤΟΔ*ΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ [ΑΘΗΝΑ]

Ιστορικά το στέκι ξεκίνησε από μια παρέα ατόμων που έκανε κατάληψη το '94-'95, η οποία διήρκεσε 2 χρόνια και υπήρξαν διάφορα προβλήματα, καθώς πολλά άτομα ήθελαν να συνεργαστούν με θεσμικά κομμάτια της κοινωνίας. Επίσης δεν είχαμε κατανοήσει την κοινωνική απεύθυνση ενός τέτοιου εγχειρήματος, καθώς είχε πλαισιωθεί από μαθητές και κατοίκους και οι σχέσεις ήταν οικείες και συνευρισκόμασταν σε δημόσιους χώρους. Με τη λήξη της κατάληψης και αφού πολλά άτομα αποχώρησαν, καταλήξαμε να νοικιάσουμε ένα χώρο, εφόσον λόγω της κλειστής συνέλευσης δεν υπήρχε δυνατότητα κατάληψης. Ακολουθήσαμε έτσι, το δρόμο της αντιπληροφόρησης και της προπαγάνδας. Αποφασίσαμε ότι οι εκδηλώσεις θα γίνονται από διάφορες πρωτοβουλίες που ασχολούνται με κάποια ζητήματα και αν υπάρχει κάποια κοινή στόχευση από τους υπόλοιπους τότε θα γίνεται εκδήλωση αν όχι θα γίνεται πρωτοβουλιακά. Κυρίως, έχουμε επικεντρωθεί στους δημόσιους χώρους και την καταστολή που υφίστανται και επιπλέον τη διάχυση της αυτοοργάνωσης στη καθημερινότητα. Επίσης, θα θέλαμε να συζητηθεί η δυνατότητα κοινής δράσης από τα στέκια σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ή λευκά κελιά και κατα πόσο μπορούν να αντιμετωπιστούν από κοινού τέτοια ζητήματα. Το στέκι πάντα λειτουργούσε με σαφή αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά, παρόλο που συνεχώς άλλαζε σύνθεση, αλλά ποτέ δεν βάλαμε μπροστά τα ζητήματα που είμαστε αντί ως κυρίαρχα στο λόγο μας και δεν ανοίξαμε πόλεμο μ' αυτά που εναντιωνόμασταν, όχι ότι το τοποθετούσαμε σε δεύτερη θέση αλλά το αφήσαμε να κυριαρχήσει στη πρακτική φρασεολογία και διάχυση του λόγου μας, το ζήτημα του αυτοκαθορισμού ως δομικό στοιχείο για το κτίσιμο του καινούριου κόσμου. Γι' αυτό ασχοληθήκαμε κυρίως με τον ελεύθερο χρόνο και χώρο και τους δημόσιους χώρους με αναγωγή πάντα

στο ζήτημα του αυτοκαθορισμού. Ίσως αυτό μας κάνει πιο ευάλωτους, δυσκίνητους και αμήχανους να διαχειριστούμε κάποιες καταστάσεις που μας καταπιέζουν, λόγω ακριβώς του ανοικτού χαρακτήρα. Την τελευταία περίοδο, έχουμε δυσκολίες και αμηχανία ως προς το ζήτημα της κοινωνικής απεύθυνσης με δεδομένες τις αλλαγές στην κοινωνία, την αντιτρομοκρατική υστερία και τα αποτελέσματά της και την έξαρση του πατριωτισμού. Επίσης, παρατηρείται μια συντηρητικοποίηση της νεολαίας, με την έννοια ότι δεν έχουμε άτομα ηλικίας σχολείου και επιπλέον δεν υπάρχει ζωτικότητα στους δημόσιους χώρους. Γι' αυτό μας απασχολεί το ζήτημα της κοινωνικής απεύθυνσης και πως μπορεί να αντιμετωπιστεί με τις καινούριες συνθήκες.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΣΤΕΚΙ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ

[ΑΘΗΝΑ]

Εμείς θα πούμε δύο πράγματα για το Ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη (και όχι στέκι Πικροδάφνη όπως ήταν γραμμένο στο κάλεσμα των συντρόφων της Μαύρης Γάτας) που βρίσκεται στην Αθήνα, στο Μπραχάμι. Το ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη ξεκίνησε να λειτουργεί από το φθινόπωρο του 2004. Στεγάζεται με ενοίκιο σε ιδιωτικό χώρο, που παλαιότερα ήταν ιδιωτικό δημοτικό σχολείο. Το κτίριο ήταν εγκαταλελειμμένο για 25 χρόνια και τελικά μπήκε σε λειτουργία τώρα. Χρειάστηκε πολύ δουλειά για να έρθει στα συγκαλά του. Η ιδέα του στεκιού ξεκίνησε βασικά από μια παρέα ανθρώπων από το Μπραχάμι που κινούνταν ευκαιριακά και σποραδικά στην περιοχή σε διάφορα ζητήματα. Αυτός ο κόσμος ένιωσε την ανάγκη να δημιουργήσει έναν ανοιχτό χώρο συνεύρεσης, ο οποίος ταυτόχρονα θα ήταν και πολυλειτουργικός. Θα μπορούσε να λειτουργήσει σε διάφορα επίπεδα, είτε σε πολιτικό επίπεδο, είτε για τη δραστηριοποίηση σε επιμέρους ζητήματα, πολιτιστικά κλπ. Ο αρχικός αυτός πυρήνας πλασιώθηκε στη συνέχεια και από άλλους συντρόφους που είχαν δραστηριοποιηθεί παλαιότερα, κυρίως στις αρχές του '90, στα πλαίσια της αναρχικής ομάδας Μπραχαμίου, της αναρχικής ομάδας Ηλιούπολης καθώς και αργότερα στα πλαίσια μιας άλλης ομαδοποίησης, των αναρχικών από τις νότιες συνοικίες, από Ηλιούπολη, Μπραχάμι, Δάφνη κλπ. Ο χώρος αυτός έχει από την αρχή μια συγκεκριμένη πολιτική ταυτότητα, κινείται στη βάση των ελευθεριακών αντιλήψεων. Θέλει να προτάξει μορφές ελευθερίας, ελευθεριακές μορφές οργάνωσης, αλλά ταυτόχρονα προσπαθεί να λειτουργήσει απελευθερωτικά πάνω σε ανάγκες και ζητήματα που προκύπτουν καθημερινά αλλά και συνολικότερα στην κοινωνική πραγματικότητα. Το στέκι λειτουργεί με κάποιες αρχές. Καταρχήν, είναι αντιεξουσιαστικό, δηλαδή δεν σχετίζεται αλλά αντιτίθεται στο κράτος, τα κόμμα-

τα αλλά και τις δημοτικές αρχές. Είναι αντιιεραρχικό, δε δέχεται δηλαδή στο εσωτερικό του και προσπαθεί, στο βαθμό που συνειδητά μπορεί να το κάνει, να πολεμά τυπικές και άτυπες μορφές ιεραρχικής οργάνωσης. Μοναδικός τρόπος λήψης αποφάσεων είναι η εβδομαδιαία γενική του συνέλευση. Είναι αντιεμπορευματικό, με τη λογική ότι καμία δραστηριότητα που γίνεται στο στέκι δεν αποσκοπεί στο οικονομικό κέρδος. Γενικότερα, θα μπορούσαμε να πούμε κάποια πράγματα για ζητήματα πάνω στα οποία έχει δραστηριοποιηθεί το στέκι αυτά τα τέσσερα και παραπάνω χρόνια. Το στέκι εκδίδει ένα σταθερό διμηνιαίο, τριμηνιαίο έντυπο με το όνομα «Νήριον», που σημαίνει πικροδάφνη στα αρχαία ελληνικά, που οι σελίδες του ποικίλλουν κάθε φορά και τυπώνεται σε 2000- 5000 αντίτυπα. Είναι χωρίς αντίτιμο και μοιράζεται πόρτα-πόρτα στις γειτονιές κοντά αλλά και χέρι- χέρι κυρίως στους σταθμούς του Μετρό των περιοχών μας. Στο στέκι γίνονται πολιτιστικές δραστηριότητες, προβολές, συναυλίες, θεατρικά. Επίσης, βγήκε πριν δύο-τρία χρόνια από πρωτοβουλία συντρόφων απ' το στέκι ένα cd χωρίς αντίτιμο που περιλαμβάνει ένα έργο θεατρικού ραδιοφώνου. Έχουμε ασχοληθεί κατά καιρούς κάνοντας εκδηλώσεις αλλά και κάποιες κινήσεις με διάφορα ζητήματα της επικαιρότητας, όπως η εξέγερση στην Αργεντινή, ο προηγούμενος τρομονόμος, οι διαδηλώσεις στη Γένοβα και γενικότερα το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης, ζητήματα αλληλεγγύης σε κρατούμενους, όπως για παράδειγμα τους 7 συλληφθέντες για τα γεγονότα του Ιούνη στη Θεσσαλονίκη, ο πόλεμος στο Ιράκ, οι μετανάστες. Επίσης, είχαμε ασχοληθεί το 2003 αρκετά με τα εργασιακά ζητήματα και είχε λειτουργήσει μία ομάδα εργαζομένων, όχι μόνο από κόσμο του στεκιού αλλά και από άλλους συντρόφους από τις γύρω περιοχές και όχι μόνο. Το στέκι έχει δώσει βαρύτητα σε τοπικά ζητήματα, όπως το ρέμα της Πικροδάφνης που τόσο οι δημοτικές αρχές όσο και το κράτος έχουν βαλθεί να τιμωρώσουν την φυσιολογική κοίτη και να την μετατρέψουν σε δεξαμενή ομβρίων υδάτων με επακόλουθο να μετατραπεί σε λεωφόρο. Έχει αναδείξει πρώτο το ζήτημα με προβολές, εκδηλώσεις, αφίσες κλπ και έχει κινηθεί ενάντια στα έργα που γίνονταν εκεί το 2000. Επίσης, στο βαθμό που ήταν δυνατό συνέβαλε στον αγώνα των κατοίκων ενάντια στο κέντρο υπερυψηλής τάσης Αργυρούπολης-Ηλιούπολης. Έχει δραστηριοποιηθεί αρκετά στο ζήτημα των μεταλλαγμένων και συμμετείχε μαζί με άλλες συλλογικότητες σε αντίστοιχα εγχειρήματα στο αυτόνομο συντονιστικό για τη δράση ενάντια στα προϊόντα βιοτεχνολογίας. Στα πλαίσια αυτού του

συντονιστικού το κάθε εγχείρημα κινήθηκε σε τοπικό επίπεδο αλλά και όλοι μαζί οργάνωσαν μια πορεία. Το ζήτημα εξακολουθεί να μας απασχολεί ιδιαίτερα σαν στέκι. Επίσης κινήθηκε ενάντια στις κάμερες που έχουν μπει τον τελευταίο καιρό, σε κεντρικές αρτηρίες και στο κέντρο της Αθήνας. Τελευταία κάναμε και ένα τριήμερο, τη μία μέρα μέσα στο στέκι, την άλλη έγινε μια συναυλία σε πλατεία. Είναι κι αυτό ένα ζήτημα το οποίο θέλουμε σ' ένα βαθμό να το τρέξουμε και είμαστε ανοιχτοί στο να συνεργαστούμε σε σχέση με αυτό και με άλλες αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες και αυτοδιαχειριζόμενους χώρους. Στο χώρο του στεκιού φιλοξενούνται εκδηλώσεις άλλων συλλογικοτήτων και πρωτοβουλιών. Τελευταία φιλοξενήθηκε μία εκδήλωση του περιοδικού Link και μία του περιοδικού Ευτοπία. Κατά καιρούς γίνονται και διάφορα μαθήματα παραγωγής βίντεο, μουσικής, βιοκαλλιέργειας. Τα τελευταία δύο καλοκαίρια στα πλαίσια της οικειοποίησης αλλά και για να δείξουμε μια διαφορετική προσέγγιση στο ζήτημα της γειτνιάζουσας ρεματίας της Πικροδάφνης από εμάς. Λειτουργήσαμε σ' έναν ιδιωτικό χώρο, τον οποίο ατύπως καταλάβαμε και δημιουργήσαμε έναν μικρό λαχανόκηπο στις όχθες. Να πούμε κάποια πράγματα για την καθημερινότητα του στεκιού. Λειτουργεί μετά τις επτά καφενείο και όχι μπαρ, λειτουργεί χειριστική ομάδα στούντιο, ξεχωριστή από την συνέλευση του στεκιού, δανειστική βιβλιοθήκη, πάγκος με αντιεξουσιαστικά έντυπα και έντυπα από πρωτοβουλίες κατοίκων. Η συνέλευση απαρτίζεται από 15- 20 άτομα. Υπάρχει ένας στενός περίγυρος που φτάνει τα 50 με 60 άτομα και περνάμε μες στη βδομάδα, συνεργάζονται σε διάφορα ζητήματα που θεωρούν ότι τους απασχολούν ανάλογα με τη θεματική και την επικαιρότητα. Το στέκι σ' αυτά τα χρόνια λειτουργίας του έχει εξοπλιστεί με διάφορα μηχανήματα που ικανοποιούν τις διάφορες ανάγκες του, όπως έναν υπολογιστή, έναν βιντεοπρωτόζεκτορα και μια μικροφωνική για εξωτερικές εκδηλώσεις. Τα χρήματα αυτά μαζεύτηκαν όπως μαζεύονται κάθε μήνα τα χρήματα για το ενοίκιο ανάλογα με την οικονομική δυνατότητα και τη διάθεση του καθενός, ανάλογα με το πόσο τον ενδιαφέρει το κάθε ζήτημα. Ακόμα κάνουμε ανακύκλωση τσίγκινων και γυάλινων υλικών, προσπαθούμε να μη χρησιμοποιούμε πλαστικό. Το ζήτημα της αυτοοργάνωσης το προωθούμε και μέσα από τη διαδικασία λειτουργίας του στεκιού και από την ιδέα της συγκρότησης τοπικών αυτοοργανωμένων επιτροπών ή ομάδων κατοίκων για συγκεκριμένα ζητήματα. Υπάρχει η αντίληψη όχι μιας συγκεντρωτικής προώθησης των ζητημάτων από το στέκι,

αλλά διάχυσης και διαχείρισής τους από πιο ανοιχτά τοπικά σχήματα. Κυρίαρχο στοιχείο στη δραστηριοποίηση του στεκιού είναι η απεύθυνση του στις νότιες περιοχές της Αθήνας γι' αυτό και η γνωστοποίηση των εκδηλώσεων γίνεται με αφίσες και πανό σ' αυτές τις περιοχές κυρίως. Άλλο στοιχείο είναι η συλλογική αντιμετώπιση των καθημερινών προβλημάτων που ανακύπτουν στις ζωές του καθενός από τους ανθρώπους που συναποτελούν το στέκι, πράγμα που μπορεί να γίνει με συλλογική δράση, η οποία προϋποθέτει τη γεωγραφική συγγένεια των χώρων στους οποίους κινούνται τα εμπλεκόμενα σ' ένα τέτοιο εγχείρημα άτομα, χωρίς βέβαια να αποκλείουμε τη συνεργασία με άλλες παρόμοιες συλλογικότητες, για γενικά ζητήματα όταν προκύπτουν οι αναγκαίες συνθήκες και η διάθεση για να γίνει κάτι τέτοιο. Πάνω σ' αυτό να πούμε ότι το στέκι παλιότερα είχε διοργανώσει στο θέμα των μεταναστών μια πορεία στο Μπραχάμι, στην οποία συμμετείχαν 150 με 200 άτομα. Στο στέκι έχουν αναπτυχθεί δραστηριότητες σε ζητήματα που αφορούν τον ελεύθερο χρόνο αλλά αυτήν την περίοδο γίνεται μια συζήτηση για τη συλλογική αντιμετώπιση της οικονομικής επιβίωσης με κύρια κατεύθυνση το συνεργατισμό.

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑ

[ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ]

Γεια σας και από μας, είμαστε από το στέκι Αυτοσχέδια που λειτουργεί στην Κασσάνδρου. Χθες μάλιστα είχαμε και γενέθλια, κλείσαμε ένα χρόνο λειτουργίας. (Στην πράσινη καρτέλα έχουμε βγάλει δεκαπέντε cd που μέσα έχουν υλικό από έντυπα, εκδηλώσεις, κουβέντες, προβολές και μια μικρή παράσταση κουκλοθέατρου που έχουν γίνει στο στέκι αυτό το χρόνο). Εμείς ξεκινήσαμε ως μια μικρή ομάδα φοιτητών με μια κοινή ανάγκη να ξαναορίσουμε το τι σημαίνει κοινωνικό και συλλαμβάνοντας μια ιδέα για το πώς θα θέλαμε να λειτουργεί ένα στέκι, καθώς οι ανάγκες μας δεν εκφράζονταν σε όσους χώρους συμμετείχαμε μέχρι τότε, αποφασίσαμε να ψάξουμε ένα χώρο έξω από τα πανεπιστήμια. Η επιλογή αυτή έγινε για δύο λόγους: πρώτον ένας πρακτικός λόγος ότι δεν βρίσκαμε χώρο μέσα στο πανεπιστήμιο. Δεύτερον, επειδή υπήρχε η κοινή αντίληψη ότι τα πανεπιστήμια έχουν αποξενωθεί από την κοινωνική πραγματικότητα, οπότε κατά κάποιο τρόπο βγήκαμε εμείς να συναντήσουμε την κοινωνία. Στην αρχή ήμασταν δεκαπέντε άτομα και πολλοί από μας δεν γνωριζόμασταν αλλά αναπτύξαμε σχέσεις μέσα από την οικοδόμηση του στεκιού. Νοικιάσαμε το χώρο, αρχίσαμε τα βαψίματα- τα ξέρετε εσείς καλύτερα αυτά- και ορίσαμε ότι, σε ότι αφορά τα διαχειριστικά, οι αποφάσεις θα παίρνονται στη συνέλευση με συναινετικό τρόπο, χωρίς αυτό να περιορίζει τις ατομικές πρωτοβουλίες ή τις πρωτοβουλίες των διαφόρων ομάδων. Συγκροτήθηκαν διάφορες ομάδες όπως η ομάδα για τη βιβλιοθήκη, για τη cdoθήκη και κάποιες άλλες δραστηριότητες όπως τα μαθήματα νοηματικής που λειτούργησαν πέρσι όλο το εξάμηνο ή μια μικρή ομάδα κουκλοθέατρου. Ξεκινήσαμε πολύ πειραματικά γιατί δεν είχαμε κανένα σίγουρο πάτημα, μια συγκεκριμένη πολιτική κατεύθυνση ή στοχοθέτηση, και πολλοί από μας δεν είχαμε ξανασυμμετάσχει σε κάτι τέτοιο, οπότε όλα ήταν αβέβαια στην αρχή. Σημείο αναφοράς μας και εκεί που δώσαμε περισσότερο βάρος είναι η γειτονιά και προσπαθήσαμε μέσα από την πράξη να αναδείξουμε άλλου τύπου σχέσεις, να διοχετεύσουμε στη γειτονιά τις αξίες της συλ-

λογικότητας, της αλληλεγγύης, να έρθουμε σε επαφή με τις διαφορετικές κοινωνικές ομάδες που βρίσκονταν δίπλα μας. Αυτό που καταφέραμε μέσα από αυτή την προσπάθεια βρήκε περισσότερο έκφραση μέσα από δύο δραστηριότητες μας πέρσι. Πρώτο, ένας παιδότοπος που δημιουργήθηκε την άνοιξη και στον οποίο κάθε Πέμπτη έρχονται όλα τα πιτσιρίκια και απασχολούνται έτσι δημιουργικά για δύο ώρες. Μέσα από αυτό μπορέσαμε να γνωρίσουμε και τους ανθρώπους που βρίσκονταν γύρω μας, τον μικρόκοσμό μας. Και ένα δεύτερο ήταν το παρκάκι που φτιάξαμε γύρω στον Απρίλη. Υπήρχε ένα πάρκο ακριβώς πίσω από το στέκι, το οποίο ήταν πολύ βρόμικο. Το ξεμπαζώσαμε, το ξεχορταριάσαμε, βάψαμε τους τοίχους. Προέκυψαν κάποια προβλήματα και το αφήσαμε στη μέση αλλά το ζητούμενο είναι ότι μπορέσαμε έτσι και γνωρίσαμε πραγματικά τους γείτονες, οι οποίοι μας βοηθούσανε σ' όλη αυτή τη διαδικασία. Δηλαδή, χτίσαμε σχέσεις. Πέρα από τη γειτονιά, προσπαθούμε να έχουμε και ευρύτερη απεύθυνση και αυτό το βάλαμε ως προτεραιότητα μέσα από διάφορες εκδηλώσεις πολιτικού χαρακτήρα, στις οποίες, βέβαια, επειδή- όπως είπα και πριν- δεν έχουμε συγκεκριμένο πολιτικό χαρακτήρα και συγκεκριμένα ταμπέλα να μας χαρακτηρίζει, καθένας φέρνει τους προσωπικούς του προβληματισμούς, τις προκαταλήψεις του, τις πεποιθήσεις του. Έτσι ο πολιτικός μας λόγος έχει περισσότερο τον χαρακτήρα μιας διαδικασίας ζύμωσης με θέσεις, αντιθέσεις και συγκρούσεις. Π.χ πέρσι κάναμε κάποιες εκδηλώσεις για τα μεταλλαγμένα, μια εκδήλωση για την ανταγωνιστικότητα ανάμεσα σε περιβάλλον και ανάπτυξη, μια άλλη παράλληλα με προβολή ταινίας για τη βία στις σχέσεις ανδρών και γυναικών. Αυτά σε γενικές γραμμές. Φέτος σκοπεύουμε να κάνουμε άλλα πράγματα για τα οποία καλώ ένα σύντροφο να 'ρθει να μιλήσει.

Γεια σας και από 'μένα. Ένα λεπτό μόνο θα σας απασχολήσω. Θα πω περίπου τι σκοπεύουμε φέτος να κάνουμε και τι θα λειτουργήσει στο χώρο μας. Ήδη λειτουργεί φέτος ο παιδότοπος, έχουμε κάθε Κυριακή κινηματογραφική προβολή, φιλοξενούμε δύο ομάδες θεατρικές, η μία είναι της Ιατρικής σχολής και η άλλη η θεατρική ομάδα της Σταυρούπολης ή μάλλον πρώην θεατρική ομάδα Σταυρούπολης, την οποία πετάξανε έξω από το δήμο γιατί ο πολιτιστικός της χώρος ιδιωτικοποιήθηκε, ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Μέσα στο

χώρο ήδη λειτουργεί μια ομάδα κουκλοθέατρου, την οποία ξεκίνησε εδώ η συντρόφισσα. Φέτος θα λειτουργήσει και μια ομάδα κλόουν. Από Δευτέρα ξεκινάμε μαθήματα Γερμανικών. Υπάρχει ακόμη ομάδα σκακιού για παιδιά, ομάδα σκακιού για μεγάλους θα δημιουργηθεί, δεν έχει γίνει ακόμη. Επίσης, φτιάχνουμε ένα εργαστήρι χειροτεχνίας, κατασκευής μαριονέτας, ζωγραφικής, κηροπλαστικής, ένα εργαστήρι φωτογραφίας, το οποίο θα ξεκινήσει μάλλον από την άνοιξη και πέρα. Σε ότι αφορά το πιο πολιτικό, όχι ότι τα άλλα δεν είναι, φέτος έχουμε αποφασίσει να ασχοληθούμε κυρίως με δύο θέματα: με τα μεταλλαγμένα και τους ελεύθερους χώρους. Όπως ειπώθηκε και πριν, επικεντρώνουμε τις δραστηριότητες μας στο να προσπαθήσουμε να αναπτύξουμε διαφορετικές ανθρώπινες σχέσεις μεταξύ μας και να οικοδομήσουμε ανθρώπινες σχέσεις με τους γείτονές μας. Σήμερα το βράδυ έχουμε προβολή δύο ντοκιμαντέρ, στα πλαίσια ενός αφιερώματος στη Βενεζουέλα.

ΑΥΤΟΔ*ΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ ΧΑΝΙΩΝ

(ΧΑΝΙΑ)

Εγώ είμαι από το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Χανίων, ένα στέκι που λειτουργεί οκτώ χρόνια. Δε θα αναφερθώ στους λόγους, τα κίνητρα και τους σκοπούς γιατί νομίζω ότι είναι γνωστά, αναφέρθηκαν σε αυτά και οι προλαλήσαντες. Ένα από τα έργα του στεκιού των Χανίων ήταν το 1999, όταν βασιζόμενο στο δίπτυχο: «αδιάλλακτοι στις αξίες μας, αλλά ποτέ σκάρτοι στην κοινωνία», κατάφερε και αποσόβησε την καταστροφή ενός νησιού και μιας ευρύτερης περιοχής, όπου θα γινόταν πραγματικά μια βιβλική καταστροφή από τα εφοπλιστικά κεφάλαια. Αναφέρομαι στο θέμα της Γαυδοπούλας, δεν ξέρω αν το γνωρίζετε και πώς το γνωρίζετε. Το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Χανίων είναι συνέχεια της αναρχικής ομάδας Χανίων. Το χαρακτηρίζει ότι πολλά μέλη του έχουν χάσει πια το νεανικό σφρίγος των 22, 24 ή των 26 χρόνων, είναι αρκετά μεγάλης ηλικίας, από ογδόντα και πάνω μερικοί. Αυτό το θέμα της συνέχειας, που νομίζω ότι απασχολεί και θα έπρεπε να απασχολεί τον καθένα μας και σαν άτομο αλλά και σαν συλλογικότητες, θα ήθελα να το θέσω σαν ζήτημα, αν μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο. Για ποιο λόγο δηλαδή ένας χώρος, ο οποίος μπορεί μεν να μετράει λίγα χρόνια ιστορικά στην Ελλάδα- κινηματικά τουλάχιστον- αλλά έχουν περάσει δεκάδες χιλιάδες κόσμος και τελικά δεν μπορεί να μαζέψει ούτε εκατοντάδες, ακόμη και σε πάρα πολύ κρίσιμες στιγμές. Αυτά...Α όχι, ήθελα να πω και κάτι άλλο και το ξέχασα. Λόγω της ηλικίας βλέπετε, έχουμε και τις ανεπάρκειες μας. Ήθελα να πω ότι το στέκι αυτή τη στιγμή είναι άστεγο. Έχει πέσει η στέγη του λόγω εντάσεων αλλά η συνέλευση είναι ζωντανή, υπάρχει και σύντομα θα έχουμε στέγη και τα περαιτέρω.

ΣΤΕΚΙ ΣΤΗ ΡΟΔΟ

[ΡΟΔΟΣ]

Αρχικά καλησπέρα σας. Και εμείς με τη σειρά μας θα μιλήσουμε για το στέκι στη Ρόδο. Το στέκι στη Ρόδο είναι καινούργιο, δημιουργήθηκε πριν από ενάμιση μήνα από μια συνέλευση δεκαπέντε ατόμων. Η πλειοψηφία των ατόμων αυτών ήταν άγνωστοι μεταξύ τους, όλοι από διαφορετικούς ιδεολογικούς χώρους και ένα μοναδικό κοινό σημείο συμφωνίας, που ήταν οι αρχές λειτουργίας της συνέλευσης, δηλαδή αντικυριαρχία, αντιεραρχικότητα, άμεση δημοκρατία και αυτονομία. Η συνέλευση για τη δημιουργία του στεκιού ξεκίνησε τον Απρίλιο του 2004. Λίγα λόγια για την κατάσταση στη Ρόδο. Η Ρόδος είναι ένα μέρος, όπου η ανάπτυξη του μαζικού τουρισμού έχει κυριαρχήσει σε τέτοιο βαθμό, ώστε το νησί και οι κάτοικοί του να βρίσκονται άμεσα εξαρτημένοι οικονομικά, σε επίπεδο καθημερινότητας, χωροταξίας, περιβάλλοντος αλλά και ανθρωπίνων διαπροσωπικών σχέσεων από αυτήν. Σε μια καπιταλιστική κοινωνία η εξάρτηση συνεπάγεται σχέσεις υποτέλειας και αφομοίωσης. Έτσι και στη Ρόδο το μοντέλο του σύγχρονου καταναλωτικού lifestyle έχει κυριαρχήσει σχεδόν αποκλειστικά. Ο πρώτος λόγος, λοιπόν που μας οδήγησε στη δημιουργία του στεκιού ήταν η ανάγκη μας να διαθέσουμε τον ελεύθερο μας χρόνο, όπως εμείς επιλέγουμε, μιας και οι δυνατότητες που προσφέρει το νησί αναπαράγουν ένα συγκεκριμένο μοντέλο, μέσω του οποίου όχι μόνο δεν εκφραζόμαστε αλλά επιπλέον συχνά μας μοιάζει απειλητικό και ισοπεδωτικό. Η σκέψη είναι απλή: εφόσον δεν μπορούμε να εξαφανιστούμε από τη Ρόδο, καλό ήταν να δημιουργήσουμε αυτό που μας λείπει, γιατί κανείς άλλος δεν θα το κάνει για μας. Από την άλλη σκεφτήκαμε, ότι ένας τέτοιος χώρος θα έπρεπε να καλύψει ένα εύρος ενδιαφερόντων και δραστηριοτήτων, γι' αυτό και θέσαμε μόνο κάποιες αρχές λειτουργίας, όπως η ομοφωνία, η αντιεραρχικότητα, η αυτονομία, η μη αντιπροσώπευση και όχι ένα ασφυκτικό και προκαθορισμένο πλαίσιο λειτουργίας, που θα προλάμβανε καταστάσεις και θα αφαιρού-

σε τη δυνατότητα συνδιαμόρφωσης. Επιπλέον, λαμβάνοντας υπόψη μας την έλλειψη κινηματικής πολιτικής και ριζοσπαστικής παράδοσης στη Ρόδο, θελήσαμε το στέκι μας να είναι μια δίοδος επικοινωνίας με τον κόσμο που, ή σκέφτεται διαφορετικά από ότι τα άπειρα χρόνια καπιταλισμού και αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας έχουν διαμορφώσει, ή δε σκέφτεται καθόλου διαφορετικά αλλά βιώνει τις συνέπειες του συγκεκριμένου μοντέλου στην καθημερινή του ζωή και δεν ξέρει από πού να αρχίσει. Τελικά στη Ρόδο οι δρόμοι είναι μόνο για να πηγαίνουμε στη δουλειά μας, οι πλατείες για να ομορφαίνουν την πόλη, κάτι σαν ελκυστική βιτρίνα για τους τουρίστες, κανείς δεν σκέφτεται τι θα μπορούσε να κάνει εκεί αν είχε χρόνο και κέφι και βρισκόταν με άλλους ανθρώπους. Η συνέλευση, λοιπόν, των εξεγερμένων επιθυμιών μας αποφάσισε ότι ο χώρος έχει το δικό του αλφάβητο και ότι πρέπει να μάθουμε να το συλλαβίζουμε από την αρχή. Να μάθουμε να τον καταλαμβάνουμε, να μάθουμε να τον ορίζουμε από κοινού με τους γείτονες, τους φίλους, τους συνανθρώπους της κοινότητας. Για να κάνουμε τους δρόμους και τις πλατείες να ανθίσουν με την παρουσία και τη δράση μας. Επιθυμία μας είναι να αρχίσει κάτι να κουνιέται στη Ρόδο, η οποία παρόλο την επιφάνεια της ευημερίας και της ισορροπίας, αντιμετωπίζει κατά τη γνώμη μας σημαντικά προβλήματα περιβάλλοντος, εργασιακά, εκμετάλλευσης. Άμεσα συνυφασμένη με το παραπάνω είναι και η πεποίθησή μας ότι η συλλογική δράση είναι αυτή που δίνει ουσιαστικές δυνατότητες παρέμβασης και ανατροπής της πραγματικότητας. Τέλος, σημαντικό ήταν για μας να λειτουργήσει το στέκι και ως πείραμα για μας τους ίδιους, τις συμπεριφορές μας, τα συστήματα αξιών μας και την ικανότητα μας να υποχωρούμε, να ανεχόμαστε και να αναθεωρούμε. Όσον αφορά το ζήτημα της κοινωνικής απεύθυνσης, το στέκι λειτουργεί εδώ και ενάμιση μήνα, οπότε δε βρισκόμαστε σε θέση να έχουμε μια εικόνα για το κατά πόσο είναι πράγματι σε θέση να τραβήξει κόσμο και να προτείνει, με κάθε βέβαια επιφύλαξη και χωρίς ίχνος επιθυμίας για χειραγώγηση, έναν άλλο τρόπο λειτουργίας. Συγκεκριμένα, αυτόν της αυτοδιαχείρισης και της αυτοοργάνωσης, που κατά την άποψή μας θα μπορούσε και προβλήματα να λύσει αλλά και απελευθερωτικά να επιδράσει στους ανθρώπους. Ωστόσο, έχουμε κάποιες σκέψεις γύρω από το ζήτημα αυτό, οι οποίες όμως ευτυχώς δεν ταυτίζονται. Το

ζήτημα της κοινωνικής απεύθυνσης είναι άμεσα συνδεδεμένο για μας με τις ανάγκες μας. Στην ίδια τη συνέλευση, άλλοι από εμάς επιθυμούν πρώτα να βρουν τη δική τους θέση στο χώρο και μετά να απευθυνθούν στον κόσμο, δεδομένου ότι στη Ρόδο δεν έχει ξαναγίνει ποτέ κάτι τέτοιο. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι δεν τους αφορά ο κόσμος, έστω και σε ένα επίπεδο καλών σχέσεων με τους γείτονες ή με το να γίνει κτήμα του κόσμου ότι ο χώρος είναι ανοιχτός σ' αυτόν. Άλλοι πάλι νιώθουν πιο επιτακτική την ανάγκη αυτή και κάποιοι θεωρούν πιο σημαντικό να ανοιχτεί ένας πολιτικός διάλογος με τους συνανθρώπους, ενώ άλλοι θεωρούν ότι και μόνο οι αρχές λειτουργίας του στεκιού, ανεξάρτητα από τις δραστηριότητες που στεγάζει και φιλοξενεί, μπορούν να ριζοσπαστικοποιήσουν τον κόσμο ή τουλάχιστον να ανοίξουν κάποια ζητήματα. Υπάρχει επίσης και ο κόσμος που αποστρέφεται οτιδήποτε πολιτικό, ακόμη και με την έννοια της διαχείρισης των πραγμάτων στο μακροεπίπεδο της κοινωνίας και τη δέχεται μόνο στο μικροεπίπεδο της καθημερινότητας. Επομένως, το ζήτημα της κοινωνικής απεύθυνσης είναι για το στέκι στο σύνολό του κομβικής σημασίας, καθώς επηρεάζει τη λειτουργία του. Έτσι στο πεδίο της διερεύνησής μας βρίσκονται, εκτός εκείνων που είπαμε και πιο πάνω, ο τρόπος σκέψης τους δε συνάδει με αυτόν της κατασκευασμένης κοινής γνώμης, αλλά και όσοι δέχονται την παρούσα κατάσταση γιατί απλώς δεν μπορούν- το γιατί είναι μια μεγάλη ιστορία- να πιστέψουν το ρεαλισμό της ουτοπίας, να λειτουργούν τα πράγματα αυτορρυθμιζόμενα και με βάση την αμοιβαιότητα. Τώρα, το ζήτημα της κοινωνικής απεύθυνσης όταν τίθεται έχει πολλές προσεγγίσεις. Λειτουργείς απλά ως παράδειγμα, ως μια ζωντανή απόδειξη για τον κόσμο και αφήνεις τον κόσμο να έρθει προς τα σένα, ενημερώνεις τον κόσμο θέτοντας απλώς ζητήματα τοπικού ή γενικότερου ενδιαφέροντος και τον αφήνεις να βρει το δρόμο μόνος του ή οργανώνει κοινές δράσεις μ' αυτόν. Και πώς θα γίνει αυτό; Πρέπει να είσαι όχι απλά παρών αλλά μέρος των καταστάσεων που βιώνουν ή αρκεί το ενδιαφέρον σου για αυτές; Αρκείσει στο να αρχίσει ο κόσμος να φιλτράρει κάποια πράγματα που του έχουν περάσει μ' όλους τους μηχανισμούς κατασκευής συνειδήσεων ή στόχος σου είναι να εξοικειωθεί η «απολίτικη» Ρόδος με όρους, πρακτικές και τρόπο σκέψης πολιτικό; Υπάρχει κίνδυνος στην προσπάθεια αυτή να λειτουργήσει η θεωρία σε βάρος της

πράξης; Χρειάζεται τελικά η θεωρία ή η πράξη είναι ο κατεξοχήν τρόπος συνειδητοποίησης; Και πώς περνάς στην κοινή, άμεση, αδιαμεσολάβητη πράξη; Υπάρχει κάποιο πρόγραμμα; Ακολουθείς τα ενδιαφέροντά σου; Παρακολουθείς τοπικά ζητήματα; Όλα αυτά, χωρίς να αποκλείουν το ένα το άλλο, γυροφέρνουν τις συνελεύσεις μας και μπορούμε να πούμε ότι ως ένα σημείο συχνά μας κάνουν να παραπαίουμε, κυρίως γιατί ο χώρος μας δεν εμφανίζει ούτε ιδεολογική ομοιογένεια ούτε ένα κοινό σημείο αφετηρίας, με την έννοια ότι ούτε έχουμε όλοι μας το ίδιο επίπεδο συνειδητοποίησης, ούτε και τα παραπάνω ζητήματα λυμένα και ξεκαθαρισμένα. Θεωρούμε, λοιπόν αναγκαίο το κάθε μέλος να επεξεργαστεί μέσα του το τι θέλει να βγάλει από αυτή την ιστορία, αρκεί να έχει πάντα στο μυαλό του ότι ο κόσμος δεν χωρίζεται στους εντός στεκιού, που είναι οι συνειδητοποιημένοι και έτοιμοι για μια άλλη κοινωνία και στους εκτός στεκιού. Δε σημαίνει ότι εμείς που ξεκινήσαμε το στέκι είμαστε φτασμένοι κάπου, το ίδιο το στέκι μας αναγκάζει να πάμε ακόμη παραπέρα. Να ενημερωθούμε για πράγματα που μέχρι τώρα δεν είχαμε ιδέα, να ξεβολευτούμε από το απολιτίκ ή έντονα πολιτικοποιημένο καβούκι μας. Πολλές φορές ο εναλλακτικός τρόπος σκέψης με τη γοητεία του διαφορετικού και την επανάπαυση μπορεί να οδηγήσει σε καταστάσεις, όπου οι φορείς του βαυκαλίζονται με την ιδέα ότι αυτοί έχουν ούτως ή άλλως κάνει το χρέος τους, εφόσον κινούνται σε νησίδες, όπου το μακρύ χέρι της εξουσίας περιορίζεται στις δυνατότητες που έχει για λεηλασία και τελικά καταλήγουν να είναι πιο συντηρητικοί, καθώς έχουν σφηνωμένα μέσα τους την πεποίθηση ότι δεν έχει παραπάνω από εδώ. Ένα τέτοιο εγχείρημα ή πρέπει να σε προχωράει και ως άτομο ή καλύτερα να κλείσουμε το μαγαζί και να πάμε στα σπίτια μας. Αν γίνει αυτό κτήμα μας τότε η επικοινωνία με τον κόσμο θα διευκολυνθεί αρκετά. Όμως το πιο βασικό – και σε αυτό συμφωνούμε όλοι – είναι ότι το ζήτημα της κοινωνικής απεύθυνσης δε μας ενδιαφέρει ανταγωνιστικά με την έννοια ότι δε μας αφορά να πείσουμε τον κόσμο να έρθει σε μας και να περιοριστεί σε μια ακόμη φάση κατανάλωσης, αλλά να μάθουν να κάνουν οι ίδιοι για τον εαυτό τους πράγματα στη ζωή τους. Ένα άλλο ζήτημα που μας απασχολεί έντονα, είναι ότι η κίνηση αυτή ξεκίνησε με μικρή συμμετοχή ντόπιων. Από τα δέκα – δεκαπέντε μέλη της συνέλευσης, μόνο τα πέντε είναι

από τη Ρόδο και αυτό μας κάνει να αναρωτιόμαστε για τις αιτίες που συμβαίνει αυτό. Οφείλεται στο ότι δεν έχουν προηγούμενη εμπειρία από κάτι τέτοιο; Αλλά από την άλλη οι ανάγκες και η κάλυψη τους δεν χρειάζονται προηγούμενες εμπειρίες. Μήπως λοιπόν δεν το έχουν ανάγκη; Όμως η ευημερία του νησιού είναι αποπροσανατολιστική και όπως τόσα άλλα στον καπιταλισμό ανήκει στο χώρο του πλασματικού και του θεάματος. Πώς μπορεί να αισθάνεται κανείς καλυμμένος κάτω από αυτές τις συνθήκες; Ένα ερώτημα που πολύ μας απασχολεί τον τελευταίο καιρό είναι το κατά πόσο αυτή η κατάσταση της κοινωνικής αδράνειας και του κοινωνικού αυτισμού θα αλλάξει τώρα που ο τουρισμός έχει αρχίσει να πέφτει. Θα θέλαμε σ' αυτό το σημείο να πούμε δυο λόγια για τι τρέχει αυτή τη στιγμή στη Ρόδο. Καταρχάς, η συνέλευση στον τρόπο λειτουργίας της αντιμετωπίζει κάποια προβλήματα και πάνω σ' αυτό θα μας ενδιέφερε να μοιραστούμε εμπειρίες με άλλα στέκια από την άποψη ότι δεν υπάρχει μια ιδεολογική συνοχή. Δηλαδή δεν προέρχονται όλοι από τον ίδιο ιδεολογικό χώρο και αυτό δημιουργεί κάποιες προκαταλήψεις στα μέλη της συνέλευσης, οι οποίες μπλοκάρουν τελικά τη συνδιαμόρφωση. Και αυτές είναι έντονα υπαρκτές. Πιάνουμε τους εαυτούς μας κάποιες στιγμές να αρνούμαστε προτάσεις μόνο και μόνο επειδή προήλθαν από κάποιο χώρο που εμείς θεωρούμε ότι δε συμφωνεί με αυτό που εμείς έχουμε στο μυαλό μας. Ένα άλλο πρόβλημα είναι ότι πολλές φορές αυτοαναιρούμαστε. Δηλαδή, παίρνεται σε μια συνέλευση μια απόφαση, η οποία τελικά δεν γίνεται πράξη. Τίθεται δηλαδή ένα ζήτημα, το κατά πόσο είμαστε συνειδητοί και υπεύθυνοι απέναντι σε αυτό που έχουμε αναλάβει. Μέχρι στιγμής έχουν γίνει δύο εκδηλώσεις. Η μία ήταν για την αυτοοργάνωση και ήταν κάτι σαν κάλεσμα για να γίνει το στέκι πραγματικότητα. Ακολούθησε προβολή, το βίντεο για το αυτοδιαχειριζόμενο εργοστάσιο της ZANON. Η άλλη ήταν μια εκδήλωση ενημέρωσης για την Αργεντινή από κάποιους ακτιβιστές που έτυχε να βρίσκονταν εκείνο τον καιρό στη Ρόδο, οι οποίοι ενημέρωσαν τον κόσμο για το τι συνέβαινε εκείνη τη στιγμή στην Αργεντινή, για το πώς έχει αρχίσει να υποχωρεί το κίνημα της αυτοδιαχείρισης. Εργοστάσια όπως η Brookman ή η ZANON αντιμετωπίζουν προβλήματα καταστολής, τόσο σε δικαστικό επίπεδο όσο και σε αστυνομικό, με την έννοια ότι μπαίνουν και τους καταστρέφουν τα μέσα παραγωγής.

Από αυτό προέκυψε η ιδέα να γίνει μια εκδήλωση αλληλεγγύης για την Αργεντινή. Η εκδήλωση της ενημέρωσης υπάρχει μαγνητοφωνημένη και σκοπεύουμε να την απομαγνητοφωνήσουμε, οπότε αν κάποιο στέκι ενδιαφέρεται να ενημερωθεί ή να κάνει μια ανάλογη εκδήλωση, μπορούμε να του δώσουμε το υλικό, μόλις είναι έτοιμο. Υπάρχει και μια πρόταση να οργανωθούν γενικά κινήσεις αλληλεγγύης για τα συγκεκριμένα εργοστάσια. Αυτή τη στιγμή υπάρχει επίσης μια ομάδα η οποία θέλει να βγάζει προς τα έξω ένα έντυπο το οποίο θα έχει ως στόχο να αποδομεί την κυρίαρχη ιδεολογία, όπως αυτή βγαίνει μέσα από τα ΜΜΕ ή μέσα από τις διαφημίσεις. Υπάρχει άλλη μια ομάδα, η οποία θέλει να επαναπροσδιορίσει τη σχέση του ανθρώπου με τη φύση με δεντροφυτεύσεις, καλλιέργειες κήπων. Επίσης, υπάρχει στα άμεσα σχέδια, επειδή στο στέκι έχουν ήδη αρχίσει να μαζεύονται πιτσιρίκια, ως επί το πλείστον παιδιά από οικογένειες μεταναστών μουσουλμάνων, οι οποίες έμειναν στην παλιά πόλη που τα ενοίκια είναι πιο φθηνά, να απασχοληθεί κάποιος κόσμος με αυτά τα παιδιά, δηλαδή να δημιουργηθεί κάτι σαν θεατρικό εργαστήρι ή εργαστήρι ελεύθερου χρόνου για τα παιδιά. Υπάρχουν και άλλα σχέδια, όπως μαθήματα ισπανικών, φωτογραφικός θάλαμος, εργαστήρι κατασκευών, ένα χαριστικό παζάρι και σύντομα θα γίνει ένα τριήμερο το οποίο θα είναι στην ουσία το άνοιγμα στον κόσμο της Ρόδου.

ΣΤΕΚΙ ΠΕΙΡΑΙΑ

[ΑΘΗΝΑ]

Για χαρά και από Πειραιά. Επειδή είμαστε και εμείς σε μια περίεργη κατάσταση λόγω της ετερόκλητης σύνθεσης του στεκιού και λόγω της κούρασης που έχει επέλθει μετά από τα τρία χρόνια λίγο περίεργης λειτουργίας, η παρουσίαση θα είναι αρκετά συνοπτική σε ότι αφορά το ιστορικό, τις αρχές και κάποιες δράσεις που έγιναν από το στέκι. Το στέκι δημιουργήθηκε τον Ιούνιο του 2001 από μια ομάδα ανθρώπων που κατά βάση δε γνωριζόμασταν μεταξύ μας. Ήμασταν αρκετά ετερόκλητοι. Άνθρωποι που είχαν χρόνια τριβή με τα κοινά μέχρι ανθρώπους που ήθελαν απλά να στεγάσουν κομμάτια της καθημερινής τους ζωής, ακόμη και ανθρώπους που ήθελαν απλά να έχουν ένα χώρο όπου να μπορούν να πουν τον καφέ τους, το ποτό τους. Μια καθημερινή συνεύρεση έξω από τις νόρμες του εμπορίου της αγοράς. Βασιστήκαμε πάντα στις αρχές της αυτοοργάνωσης, της αντιιεραρχίας και της πρωτοβουλίας, γιατί λόγω της τόσο διαφορετικής σύνθεσης επιλέξαμε να μην εξαναγκάσουμε οπωσδήποτε τη συλλογική συμφωνία. Έτσι όταν ήταν να γίνει κάποια δραστηριότητα, κάποια εκδήλωση ή προβολή, η πρωτοβουλία παιρνόταν από κάποιο κόσμο του στεκιού, χωρίς να απαιτείται η έγκριση της συνέλευσης. Τα πρώτα δύο χρόνια η παρουσία του στεκιού ήταν αρκετά δυναμική και πέρασε πάρα πολύς κόσμος. Γίνανε από προβολές, εκδηλώσεις, βιβλιοπαρουσιάσεις μέχρι μαθήματα φωτογραφίας και ισπανικών. Δημιουργήθηκε βιβλιοθήκη και ελεύθερη πρόσβαση στο internet για όλους. Έγιναν παρεμβάσεις σε τοπικά ζητήματα, όπως είναι η ιδιωτικοποίηση της μαρίνας της Ζέας, έγιναν πορείες για κεντρικά ζητήματα, παρεμβάσεις, μικροφωνικές, γεύματα, εκδηλώσεις για την Παλαιστήνη, για την κατάσταση στην Αλβανία με έναν πανεπιστημιακό από την Αλβανία. Μετά τα δύο πρώτα χρόνια αυτό το πράγμα άρχισε να ακολουθεί μια φθίνουσα πορεία, λόγω των διαφωνιών που υπήρχαν μεταξύ μας. Η αδυναμία άρθρωσης κοινού πολιτικού λόγου και η μειωμένη διάθεση για

ενεργοποίηση, η μικρή συμμετοχή του κόσμου που και αυτό είναι ένα πρόβλημα που πρέπει να δούμε όλοι οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι, όλα αυτά μας κούρασαν κάπως, αν και τα δύο χρόνια ήταν σχετικά νωρίς. Έτσι άρχισαν κάποιες προστριβές μεταξύ μας. Κάποιες διαφωνίες συν κάποια προβλήματα με την αστυνομία που ενοχλούσε συνέχεια κόσμο που ερχόταν σε εκδηλώσεις ή γλέντια. Υπήρξαν ακόμη και κλήσεις της αστυνομίας προς ορισμένα άτομα από το στέκι, με το πρόσχημα ότι είχαν πληροφορίες για διακίνηση διαφόρων ουσιών μέσα από το στέκι, να παρουσιαστούν στο τοπικό αστυνομικό τμήμα για να τους περάσουν τα υπόλοιπα που θέλανε. Δηλαδή, ότι «καθίστε καλά, γιατί μπορεί να είστε καλά παιδιά αλλά μην το παρακάνετε και εσείς, κάντε τις εκδηλώσεις σας, τα πάρτι σας αλλά τουλάχιστον να μας ενημερώνετε όταν τα κάνετε για να το λέμε και στους γείτονες» και άλλα τέτοια κουφά. Μέχρι και για τις αφισοκολλήσεις ήθελαν να τους ενημερώνουμε, για να μη μας ενοχλούν οι μπάτσοι που έρχονται από Αθήνα και να τα βρίσκουμε με τους μπάτσους από τον Πειραιά γιατί εντάξει Πειραιώτες είμαστε και τι τους θέλουμε τους εγκάθετους από Αθήνα (γέλια). Τελοσπάντων, μετά το δεύτερο χρόνο, άρχισε το στέκι τη φθίνουσα πορεία του συν το ότι δεν ήρθε ο κόσμος που θέλαμε να έρθει γιατί μπορεί να κάναμε ανοίγματα στη γειτονιά με ανοιχτά γλέντια, υπήρχαν και σχέδια να γυρνάμε με τον προτζέκτορα από γειτονιά σε γειτονιά και να γίνονται εκδηλώσεις τα οποία δυστυχώς δεν καρποφόρησαν. Μετά από αυτά βρεθήκαμε για ενάμιση χρόνο περίπου σε μια παρατεταμένη κατάσταση συζήτησης για τον ολικό επαναπροσδιορισμό του στεκιού, του τι θέλουμε. Πέρα από το να στεγάσουμε την καθημερινότητα μας και να έχουμε ένα τόπο ελεύθερης συνεύρεσης και αυτοοργάνωσης, τι μπορούμε να κάνουμε πέρα από αυτό και γιατί δεν μας πήγαν τα πράγματα όπως ακριβώς τα θέλαμε. Και γι' αυτό ακριβώς σήμερα, πέρα από το ότι είμαστε λίγοι άνθρωποι από το στέκι, μιλάμε όχι ως εκπρόσωποι του στεκιού αλλά ως εκπρόσωποι μιας πρωτοβουλίας πλέον από το στέκι που ενδιαφερόταν να έρθει στο κάλεσμα, γιατί κάποιοι έχουν αποσυρθεί και κάποιοι είναι σε αδράνεια. Τώρα, για το μέλλον του στεκιού, επειδή αυτό τον καιρό διακυβεύεται ποια θα είναι η συνέχεια του, το μόνο που είναι σίγουρο είναι ότι προς τα τέλη του άλλου μήνα, αν όλα πάνε καλά, μια εκδήλωση σε σχέση με ένα ξενώνα

ατόμων με νοητική υστέρηση που ήταν να γίνει στην Αίγινα και υπήρχαν τρομερές αντιδράσεις από τους κατοίκους γιατί θεωρούσαν ότι ήταν μιάσματα τα παιδιά και έκαναν πορείες και συγκεντρώσεις ενάντια σε αυτό. Θα καλέσουμε κάποιους που είχαν ασχοληθεί με το ζήτημα για να ανοίξει μια συζήτηση για ένα θέμα που έχει ξεχαστεί από τον, με ή χωρίς εισαγωγικά χώρο, τη ψυχιατρική. Μια εκδήλωση και ίσως ακολουθήσει σειρά εκδηλώσεων γι' αυτό. Συν το ότι είναι έτοιμες καμιά δεκαριά μεταφράσεις με θέματα από κλασική αναρχική θεώρηση μέχρι σύγχρονα κοινωνικά, πολιτικά ζητήματα.

ΑΥΤΟΔ*ΜΕΝΟ ΑΝΤΙΙΕΡΑΡΧΙΚΟ ΣΤΕΚΙ ΣΤΗΝ ΙΑΤΡΙΚΗ (ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ)

Δεν θα μιλήσω σαν εκπρόσωπος του στεκιού, δεν έχουμε κάποια εισήγηση. Εν συντομία θα αναφερθώ και στην ιστορία και σε κάποια προβλήματα καταστολής που αντιμετωπίζουμε τώρα. Ο χώρος του στεκιού είναι κατειλημμένος από τον Φλεβάρη του 1993, όπου είχε καταληφθεί από φοιτητές ιατρικής κατά την διάρκεια της δίμηνης κατάληψης της σχολής. Στην πορεία του στεκιού, αυτά τα 12-13 χρόνια υπήρξαν κάποιες αποχωρήσεις, το είχαν κάποιον αριστερό φοιτητές και κάποιες αυτόνομες φοιτητικές ομάδες. Μετά σε κάποια φάση κάποια παιδιά πανκ κάνανε συναυλίες, τέλος πάντων από το 2000-2001 λειτούργησε μια διαχειριστική συνέλευση του στεκιού από άτομα κυρίως αντιεξουσιαστές, αρκετοί από αυτούς προέρχονταν και από την ιατρική, ήταν φοιτητές. Εδώ και ένα ενάμιση χρόνο στο στέκι λειτουργούν δύο ομάδες, οι φίλοι της περιεκτικής δημοκρατίας έχουν κάποιους μήνες που λειτουργούν. Λίγο πολύ αυτή είναι η πορεία του στεκιού. Να αναφερθώ σε λίγα μόνο πράγματα που έγιναν τα τελευταία χρόνια στο στέκι, πέρα από εκείνη την συνέλευση που υπέγραφε ως αυτοδιαχειριζόμενο αντιιεραρχικό στέκι, που έβγαλε κάποιες αφίσες, έγιναν και κάποιες εκδηλώσεις ενάντια στον σεξισμό κτλ. Το στέκι λειτούργησε σαν χώρος προετοιμασίας για πολλές ομάδες ή γινόνταν συνελεύσεις κατά την διάρκεια της ελληνικής προεδρίας το 2003, καθώς και τα σεμινάρια του medical team, βρισκόταν η συνέλευση ενάντια στον πόλεμο και την ειρήνη των κυρίαρχων, λίγο πριν και κατά την διάρκεια του πολέμου στο Ιράκ το 2003. Πέρυσι έγιναν κάποιες εκ-

δηλώσεις με διάφορα θέματα, ένα από αυτά για παράδειγμα ήταν η Αργεντινή και κάποιες προβολές που έγιναν από το περιοδικό Ανάρες για την κατάληψη Ζαποκ και ενημέρωση για την Αργεντινή. Αυτά λίγο πολύ. Εντάξει έχουν περάσει διάφορες ομάδες, είχε διάφορα χαρακτηριστικά το στέκι αυτά τα χρόνια. Αυτό που θέλω να αναφερθώ τώρα αφορά ένα πρόβλημα, αφήσαμε και κάποια χαρτιά, καταστολής που αντιμετωπίζουμε τις τελευταίες εβδομάδες και ίσως σε αυτό να βοηθήσει και αυτό το δίκτυο που πρότειναν διάφορα παιδιά, διάφοροι σύντροφοι και συντρόφισσες, το δίκτυο επικοινωνίας ανάμεσα στα στέκια. Υπάρχει τέλος πάντων μια πίεση από την Ιατρική σχολή ώστε να εγκαταλείψουμε τον χώρο. Μας έχει γίνει πολύ ευγενικά και πολύ απολίτικ, ένα δύο έγγραφα μας έχουν έρθει. Προς το παρόν, εμείς λέμε ότι θα το κρατήσουμε, είχαν δώσει μια προθεσμία ότι θα μπου την προηγούμενη Παρασκευή, έγινε ένα κάλεσμα με πολύ ενθαρρυντική την ανταπόκριση του κόσμου, δηλαδή από της 7.30 το πρωί υπήρχε κόσμος από όλες τις συλλογικότητες και τις καταλήψεις που είχαμε καλέσει να μας συμπαρασταθούν. Την περασμένη Δευτέρα έγινε αποκλεισμός της πρυτανείας πάλι από 50-60 άτομα με αρκετά καλή ανταπόκριση αν σκεφτούμε ότι δεν είχαμε βγάλει αφίσες κτλ. Γενικά, εμείς θέλουμε την επικοινωνία και την δικτύωση, ειδικά σε σχέση με το πρόβλημα της καταστολής που αντιμετωπίζουμε τώρα. Αυτά από μένα.

ΑΥΤΟΔ*ΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ

[ΛΑΡΙΣΑ]

Το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Λάρισας γεννήθηκε τον Φεβρουάριο του 2004. Είναι αποτέλεσμα μιας προσπάθειας ατόμων που άρχισε λίγους μήνες πριν, κατά την διάρκεια των κινήσεων αλληλεγγύης στους απεργούς πείνας. Βρεθήκαμε 4-5 άτομα στο ΤΕΙ και κάναμε μια Α προπαγάνδα - αντιπληροφόρηση και βρεθήκαμε τουλάχιστον 15- 20 άτομα είτε φιλοαναρχικοί είτε αλληλέγγυοι στους απεργούς πείνας. Κάτι που μας χαροποίησε και μας έδωσε τεράστια δύναμη. Για να συνεχίσουμε κάναμε κάποιες κινήσεις εκείνη την εποχή ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ, πραγματευτήκαμε κάποια θέματα, γίνανε κάποιες κινήσεις, αφισοκολλήσεις, είτε κάποιων αντιεξουσιαστών της πόλης είτε γενικά ατομικά συνθήματα στους τοίχους, έτσι ώστε να υπάρξει μια πρώτη επαφή μεταξύ κάποιων ατόμων που πριν δεν γνωριζότουσαν καν. Κάποιοι από εμάς ήμασταν φοιτητές, είχαμε μπει στο εαρινό εξάμηνο του 2002 στο ΤΕΙ Λάρισας και είναι πραγματικά φρικτό να μη ξέρεις ούτε ένα σύντροφο σε μια ξένη πόλη, δηλαδή αρχίσαμε κάτι πραγματικά από την αρχή. Κατά τη διάρκεια γνωριμίας με συντρόφους, πείτε ελευθεριακούς, αντιεξουσιαστές, αναρχικούς, συνομιλήσαμε και τέθηκε η ιδέα για το χτίσιμο ενός στεκιού, όπου να πραγματώσουμε τις πολιτικές μας επιθυμίες και εναλλακτικές ψυχαγωγικές. Βρέθηκε ένας χώρος στην πλατεία Εβραίων της Λάρισας, ένας ιδιωτικός χώρος με ενοίκιο και το νοικιάσαμε. Από εκεί και πέρα ενώ το κλίμα ήταν πολύ θετικό και υπήρχε διψήφιος αριθμός ατόμων στην συνέλευση, υπήρχε ένα πρόβλημα καθώς είναι πολύ διαφορετικό κάποιον να είναι απλά θαμώνες κάποιων εκδηλώσεων και άλλο πράγμα να είναι αυτοί που θα τις χτίσουν. Ήταν αρνητικό το γεγονός ότι ενώ ήταν διψήφιος ο αριθμός των ατόμων, ήταν μονοψήφιος ο αριθμός των ενεργών ατόμων, οι οποίοι χρειάζονται για να χτίσουμε μια Α εκδήλωση, κάτι το οποίο έφερε και κάποια μικροπροβλήματα στην ομάδα. Το πρώτο τετράμηνο, από τον Φεβρουάριο του 2004 που άνοιξε

το στέκι μέχρι και το καλοκαίρι, πιστεύω ότι υπήρχαν κάποιες θετικές ενέργειες, έγιναν κάποιες εκδηλώσεις, προβολές είτε για τους ελεύθερους χώρους είτε για τον πόλεμο με συντρόφους από Λαμία και Βόλο. Έγινε μια συνέλευση Κεντρικής Ελλάδας ενάντια στην Ολυμπιάδα που διοργάνωσε και την αντίστοιχη πορεία στο Βόλο, προπαγανδίστηκε και στηρίχθηκε η πορεία ενάντια στα λευκά κελιά στην Λάρισα. Και πολύ σημαντικό για μένα, το στέκι μαζί με κάποιους αριστερούς και κάποιους από την αντιρατσιστική πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης κατάφεραν να πραγματοποιούν το πρώτο αντιρατσιστικό φεστιβάλ Λάρισας, το οποίο την πρώτη μέρα μάζεψε 2500- 3000 άτομα. Σίγουρα πάρα πολλοί από το στέκι δεν είναι ικανοποιημένοι, και εγώ θεωρώ θετικό που δεν είναι ικανοποιημένοι με αυτή την πορεία του στεκιού τους πρώτους τέσσερις μήνες, γιατί είναι θετικό να βάζεις ψηλά τον πήχη και να αισθάνεσαι ανικανοποίητος με αυτά που κάνεις. Πολλά άτομα είτε μεμονωμένα είτε δυαδικά και τριαδικά, στο ΤΕΙ φτιάξανε μετά από πολλά χρόνια αντιεξουσιαστικό τραπέζακι κάνοντας τουλάχιστον για ένα μήνα αντιεμπορευματικό κυλικείο, ή αντι-κυλικείο. Πιστεύω ότι υπάρχει μια μαγιά και μια ζύμωση ιδιαίτερα μετά την προσθήκη τριών, τεσσάρων ατόμων από φέτος τον Σεπτέμβριο - Οκτώβριο. Πιστεύω ότι είναι πρόβλημα το γεγονός ότι δεν υπάρχουν πολλοί ντόπιοι μιας και όπως αναφέρθηκε από παιδιά από άλλα στέκια, όταν έρχονται κάποιον νέοι φοιτητές φεύγουν κάποιον άλλοι, μια μαγιά πολιτική χάνεται, έτσι δεν υπάρχει το ιδιαίτερο αυτό του τοπικού στοιχείου που πιστεύω ότι χρειάζεται σε μια οποιαδήποτε επαρχιακή πόλη. Και τώρα για αυτό που προτάθηκε από συντρόφους να γίνουν κάποιες ενέργειες σχετικές με τους απεργούς πείνας (των πολιτικών κρατουμένων στον Κορυδαλλό), πιστεύω το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι το ίδιο που κάναμε και για τους 7, αυτό τίποτα παραπάνω.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΜΑΤΣΑΓΓΟΥ

[ΒΟΛΟΣ]

Καλημέρα κι από ‘μένα, θα σας πω δυο-τρία πράγματα ενημερωτικά για το χώρο. Αυτός ο χώρος κλείνει τον άλλο μήνα (Νοέμβριος 2004) τρία χρόνια ζωής. Μέσα σ’ αυτά τα χρόνια έχει αντιμετωπίσει αρκετά προβλήματα, έχει μάθει απ’ αυτά και έχει κάνει ένα βήμα, μπορούμε να πούμε, μπροστά. Αρχικά, η κατάληψη έγινε στην πλειοψηφία από φοιτητές και κάποιους νεολαίους κατοίκους της πόλης με σκοπό τη δημιουργία κάποιου ραδιοφωνικού σταθμού. Στην πορεία οι περισσότεροι από τους φοιτητές αποχώρησαν κι αυτός ο χώρος έμεινε στους κατοίκους της πόλης. Από εκεί και πέρα, ο χώρος παίρνει ζωή μέσα από διάφορες εκδηλώσεις, που γίνονται κυρίως για την περίοδο των αντιπολεμικών. Το ευχάριστο είναι ότι, ενώ η κοινωνία του Βόλου δεν είχε αγκαλιάσει αυτό το πράγμα, λόγω και του ότι τα τοπικά ΜΜΕ μιλούσαν για εμπόριο ναρκωτικών, για προτροπή ανηλίκων και διάφορα τέτοια, στα αντιπολεμικά όμως ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας του Βόλου ακολούθησε το μπλοκ της κατάληψης. Από εκεί και πέρα, γίνονται κάποιες βιντεοπροβολές, κάποιες συναυλίες, γίνεται μια εκδήλωση για την αυτοοργάνωση στις γειτονιές, όπως και μια εκδήλωση αλληλεγγύης στους εξεγερμένους της Αργεντινής, η οποία έγινε σε συνεργασία με το στέκι «Από κοινού», που λειτουργεί κι αυτό στο Βόλο, το οποίο έχει κι αυτό γύρω στα δυο χρόνια ζωής. Στη συνέχεια, η κατάσταση λίγο αδρανοποιείται, καταφέρνουμε κάποιος κόσμος να ξαναβάλουμε μπροστά το εγχείρημα, συμμετέχουμε κι εμείς και στη Θεσσαλονίκη (Ιούνιος ’03), όπως και στις μετέπειτα κινήσεις αλληλεγγύης για τους 7 με διάφορους τρόπους, μοιράσματα μέσα στην πόλη, αφισοκολλήσεις, παρεμβάσεις στις γειτονιές. Φτάνουμε, λοιπόν λίγο πριν την Ολυμπιάδα, όπου γίνεται αυτό το άνοιγμα, όπως είπε και ο σύντροφος απ’ τη Λάρισα, στις δύο άλλες πόλεις -Λαμία και Λάρισα- και δημιουργείται η συνέλευση κεντρικής Ελλάδας (ενάντια στην ολυμπιάδα). Ο χαρακτήρας αυτής της

συνέλευσης ήταν αντιιεραρχικός αλλά ήταν λίγο δύσκολο να είναι λειτουργική, λόγω του ότι οι αποφάσεις έπρεπε να παίρνονταν ανά τρεις εβδομάδες, όταν καταφέρναμε να βρισκόμαστε σε διαφορετικές πόλεις. Πραγματοποιείται αυτή η πορεία και πριν από αυτήν κάνουμε κάποιες παρεμβάσεις μέσα στην πόλη. Τώρα, προς το καλοκαίρι μετά τον Ιούνιο πάλι, λόγω του ότι κάποιος κόσμος έφυγε πήραμε μπρός τώρα το Σεπτέμβριο. Ήδη ξεκινάμε και οργανώνουμε κάποιες βιβλιοθήκες, ήδη έχει γίνει μια συναυλία και κάποιες συζητήσεις και οργανώνονται κάποιες εκδηλώσεις για τον επόμενο μήνα. Καλό θα ήταν να υπάρχει επαφή με κάποια στέκια γιατί θα χρειαστούμε και βοήθεια. Αυτά.

«Μια συνάντηση, που θα δώσει την ευκαιρία γνωριμίας και ανταλλαγής εμπειριών ανάμεσα σε ανθρώπους που, άλλοι για περισσότερα και άλλοι για λιγότερα χρόνια, εμπλέκονται σε αυτού του είδους τα κοινωνικά εγχειρήματα. Μια απόπειρα ψηλάφησης της ανάγκης δημιουργίας τέτοιων χώρων, των στόχων των προβληματισμών και των αντιφάσεων, μα πάνω απ' όλα της καταγραφής στη κινηματική μνήμη τόσο των αδιεξόδων όσο και των λαθών, όσο και των στιγμών συντροφικότητας, αυτοοργάνωσης και αντίστασης».

Δεν είναι εύκολο να μιλήσεις για την εμπειρία των αυτοδιαχειριζόμενων στεκιών και των καταλήψεων στον ελλαδικό χώρο, ένα φαινόμενο πολύπλοκο, που δεν αναλύθηκε ποτέ σε βάθος και με συστηματικό τρόπο από τη ριζοσπαστική σκέψη. Κάθε εμπειρία ακολουθεί τις δικές της διαδρομές στο εσωτερικό της συνολικής ιστορικής πορείας αυτών των χώρων. Οι μεταβλητές, αν και δεν είναι άπειρες, αντιστοιχούν στις πολλαπλές γενεαλογίες του κινήματος, που κάθε εμπειρία περιέχει, και μολονότι οι καταλήψεις μπορούν κατά κάποιο τρόπο να εγγραφούν σε μια κοινή ιστορία που αντιστοιχεί στον α/α χώρο (ο κοινός κορμός από τον οποίο προέρχονται), παρουσιάζουν αξιοσημείωτες διαφορές.

